

Maj 1975 · 124. Årgang · Nummer 5

DEN danske STJERNE

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Maj 1975
124. Årgang · Nummer 5

Abonnement, nye priser

6 numre .... d. kr. 20.—
12 numre .... d. kr. 39.—
I løssalg pr. nr. .... d. kr. 4.—

Nævnte priser er incl. moms og porto. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F.

Price for subscribers in the United States and Canada: $ 6.00 (mailed by surface mail).

INDHOLDSFORTEGNELSE

Hvem meget er givet

ÆLDSTE BOYD K. PACKER
Fra De tolvs Råd

Søndagens formiddagsmøde den 6. oktober 1974

Det er mit håb i dag at fortælle dem, der endnu ikke er medlemmer af kirken, at det er vort ansvar at dele evangeliet med andre. Og samtidig ønsker jeg at minde dem, der er medlemmer, om dette ansvar.

For tre uger siden opholdt jeg mig i New York City, hvor jeg ventede på et fly til Europa. En af de ansatte i lufthavnen forlod sin

Jesu Kristi evangelium bringer en glæde uden lige ind i de omvendtes liv

plads bag skrivebordet og kom hen til mig.

,,To af mine nevøer har sluttet sig til Deres kirke," sagde hun. ,,Jeg tør knap tro den forandring, der er indtrådt i deres liv." Under vor korte samtale spurgte jeg hende, hvordan hendes søsters indstilling var til, at hendes sønner havde sluttet sig til kirken.

,,Hun kunne ikke være gladere," sagde hun og forklarede, at familien virkelig havde haft grund til at være bekymrede for de to unge mænd. De var to af de vildfarne, som præsident Tanner har talt om. ,,De kan ikke tænke dem, hvor de har forandret sig," sagde hun. ,,De har ladet håret klippe — det var nemlig langt — hele deres personlighed har ændret sig," som hun udtrykte det.

Senere, da jeg rejste mig for at gå om bord i flyet, takkede hun mig igen og sagde: ,,Jeg forstår ikke, hvordan de bærer dem ad."

Lad mig som svar på hendes spørgsmål forklare, at for det første holder vi os til meget strenge standarder for vor opførsel. Evangeliets principper er fast forankrede, og intet kan rokke dem. Nogle af programmerne og metoderne kan fra tid til anden blive ændret, men standarderne ændres aldrig. Der er noget betryggende ved dette.

Vi søger stadig at dele evangeliet med andre, men vi kan ikke tilpasse det efter deres smag, hvis det eventuelt ville passe dem bedre. Det er ikke os, der har fastsat standarderne; det har Herren. Kirken er hans.

Vi beder dem af jer, der endnu ikke er medlemmer af kirken, om at have tålmodighed med os, hvis vi virker alt for ivrige for at dele, det vi har, med dem. Hvis vi ikke deler det med andre, kan vi måske miste det. Det er en af forudsætningerne, for at vi kan beholde det. Missionærarbejdet er altså ikke noget tilfældigt, det er noget som ligger fast.

I skal vide, at der ud af de mere end 18.000 missionærer, som i øjeblikket er på fuldtidsmission verden over, ikke engang er fem procent, der er 21 år eller derover. Dette forklarer både den iver, hvormed arbejdet udføres, og den tiltrækning kirken synes at have på unge mennesker. Der skal en meget stærk overbevisning til, før et ungt menneske giver afkald på to års ungdoms aktivitet og selv betaler for at forkynde evangeliet.

Det kan ikke overraske, at det lykkes for dem, for det er sandheden, de forkynder! Det er Kristi Kirke, som han selv sagde: ,,Den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade." (L.&P. 1:30)

Men skønt vi er så ivrige for at få nye medlemmer, er det ikke let at slutte sig til denne kirke. For et gennemsnitsmenneske kræver det næsten en fuldstændig forandring i dets måde at leve på. Dette er en stor udfordring for nogle, selvom hver eneste forandring vil være en fornuftig forbedring i et hvilket som helst menneskes liv, enten denne person nu slutter sig til kirken eller ej.

For eksempel må man for at slutte sig til kirken give afkald på enhver form for umoralskhed. Ægtemændene er gennem en pagt forpligtede til at være deres hustru tro, og det samme gælder hustruerne. Unge mennesker tilskyndes til at holde deres hellige, livgivende kræfter i ave til ægteskabet er indgået.

Et af de store idealer indenfor kirken er at være sig sit ansvar bevidst.

Der kræves afholdenhed. Kirkens medlemmer afholder sig fra spiritus — alle sammen og altid. Det samme er tilfældet med tobak. Og som om det ikke var nok, bruger vi heller ikke vanedannende stimulanser som kaffe og te. Ud fra dette kan I selvfølgelig selv regne ud, hvordan vi stiller os til narkotika; det skulle være helt klart.

Og der er også tale om andre forbedringer, f.eks. ydmyghed, ærlighed, ærbødighed, sabbatens helligholdelse, altsammen i den hensigt at gøre enhver af os til et bedre menneske.

Jeg gentager, at til trods for vort ivrige missionsarbejde, er det ikke særligt nemt at blive medlem af kirken. Det er heller ikke nemt, når man først *er* blevet medlem. Hvis det er en ,,nem" kirke, I leder efter, hvis det er det, der betyder noget for jer, så er denne kirke ikke for jer.

For nogle år siden præsiderede jeg over en af vore missioner. To af missionærerne underviste en dejlig familie, som havde udtrykt ønske om at blive døbt; men så pludselig forsvandt dette ønske. Faderen havde hørt om tienden og aflyste alle yderligere møder med missionærerne.

Det var to bedrøvede ældster, der fortalte grenspræsidenten, som selv var temmelig ny-omvendt, at han ikke ville få denne dejlige familie ind i sin gren.

Nogle få dage senere overtalte grenspræsidenten ældsterne til at gå med ham hen for at besøge familien endnu engang.

,,Jeg hører, at De har bestemt Dem til ikke at slutte Dem til kirken?" sagde han til faderen.

,,Det er rigtigt," svarede denne.

,,Ældsterne fortæller mig, at De ikke bryder Dem om tanken om at betale tiende."

,,Ja," sagde faderen. ,,De havde ikke fortalt mig om det tidligere; og da jeg hørte det, sagde jeg til mig selv: ,Nu forlanger de simpelt hen for meget. Vor kirke har aldrig forlangt noget sådant af os.' Vi synes bare, at det er lige hårdt nok, og vi vil ikke være medlemmer."

,,Fortalte de Dem om fasteofferet?" spurgte han.

,,Nej", sagde manden. ,,Hvad er det for noget?"

,,I vor kirke faster vi for to måltider en gang om måneden og giver de penge, disse to måltider ville have kostet, til hjælp til de fattige."

,,Det fortalte de os ikke noget om," sagde manden.

,,Nævnede de byggefonden?"

,,Nej, hvad er det?"

,,I vor kirke bidrager vi allesammen til bygningen af nye kirker. Hvis de sluttede Dem til kirken, ville De ønske både at tage del i arbejdet og i indsamlingen af de nødvendige midler. Vi er for øvrigt ved at bygge en ny kirke her," fortalte han.

,,Det er mærkeligt," sagde han, ,,at de ikke har nævnet noget om det."

,,Forklarede de velfærdsprogrammet for dem?"

,,Nej," svarede faderen, ,,hvad er det for noget?"

,,Ser De, vi tror på, at vi skal hjælpe hinanden. Hvis der er en, der trænger til noget eller er syg eller arbejdsløs eller på anden måde i knibe, så er det ordnet sådan, at vi hjælper til, og man ville også forvente, at De hjalp til.

,,Sagde de ikke til Dem, at vi ikke har nogen professionel præstestand? Vi giver alle sammen af vor tid, vore talenter, vore midler, og vi rejser ud, alt sammen for at hjælpe værket frem. Og vi får ikke penge for det."

,,De sagde slet ikke noget som helst af alt det," sagde faderen.

,,Nå," sagde grenspræsidenten, ,,men hvis De vender Dem bort for en så lille ting som at betale tiende, så er De bestemt ikke parat til at slutte Dem til denne kirke. Kan hænde, at De har truffet den rigtige beslutning, når De siger, at De ikke vil slutte Dem til os."

Da de skulle til at gå, tilføjede han nærmest som om det var noget, han lige var kommet i tanker om: ,,Har det aldrig undret Dem, hvorfor folk gør sådanne ting frivilligt? Jeg har aldrig modtaget en regning på tiende. Der er aldrig kommet nogen for at hente den. Men vi betaler den alligevel — den og alt det andet — og vi regner det for et stort privilegium.

,,Hvis De blot kunne indse hvorfor, så ville De indenfor deres rækkevidde have den kostelige perle, om hvilken Herren sagde, at købmanden var villig til at sælge alt, hvad han havde, for at få den." (Se Matt 13:45)

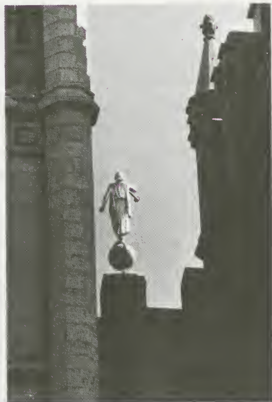
,,Men," fortsatte grenspræsidenten, ,,det er op til Dem. Jeg håber bare, at De vil bede om forståelse af, hvad der er det rigtige."

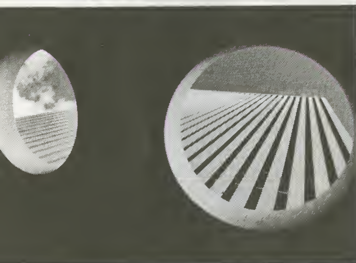
Nogle få dage senere besøgte manden grenspræsidenten i hans hjem. Nej, han kom ikke for at bede om at få en aftale med missionærerne igen. Det var ikke nødvendigt. Han ønskede at fastsætte tidspunktet, hvor han og hans familie kunne blive døbt. De havde bedt meget og inderligt.

Sådan noget sker hver eneste dag for enkeltpersoner og for hele familier, som føler sig tiltrukket af de høje standarder og ikke afskrækkes.

Vi har i vor varetægt det største på denne jord. Og hvis nogen skulle spørge, ja, så har vi i sinde

at holde alle Herrens bud. Den eneste virkelig besværlighed, disse høje standarder har forvoldt os, er kirkens hurtige og stadige vækst. Derfor er vi bestandig optaget af at holde kirken organiseret i små, effektive enheder til gavn for den enkelte.

Selv medlemmer, der har svært ved at efterleve standarderne og dem *er* der nogle af vil som regel forsvare disse standarder. Gamle såvel som nye medlemmer har behov for at få venner i kirken og lære noget om den, sådan at de, når de går ind i kirken, samtidig forlader verden.

,,Fremdeles er det med Himmeriget ligesom med en købmand, der søgte efter skønne perler;
og da han havde fundet én meget kostbar perle, gik han hen og solgte alt, hvad han havde, og købte den." (Matt. 13:45-46)

For at nogle af jer nu ikke skal tro, at dette, med at holde op med visse ting og i det hele taget lave om på sine vaner, er vanskeligere, end det i virkeligheden er så vil jeg citere en udtalelse, som Lady Astor er kommet med.

Hun havde frygtet for at blive gammel. Da hun omsider blev det, lød hendes filosofiske kommentar: ,,Jeg har altid været bange for at blive gammel, for så kan man ikke gøre alle de ting, man har lyst til. Men det er ikke så slemt for til den tid erkender man, at man slet ikke ønsker at gøre dem!"

Til ikke-medlemmer vil jeg sige, at selv om I ikke er tvunget til at tage imod evangeliet, så er vi nødt til at tilbyde jer det. Det er af stor betydning både for jer og for os, at vi giver jer muligheden for at modtage det. Evangeliet er lige sandt, enten man modtager det eller afviser det — i begge tilfælde vil man blive dømt efter det.

Og for nu at minde medlemmerne om, at det er vor pligt at dele evangeliet med andre, vil jeg fremdrage en beretning fra kirkens historie.

Sidst i 1850 erne var der mange omvendte fra Europa, der kæmpede sig over sletterne for at nå til den store Saltsødal. Mange var for fattige til at betale for enten åbne eller overdækkede vogne, og derfor måtte de gå og skubbe deres få ejendele foran sig i en håndkærre. Nogle af de mest rørende og tragiske stunder i kirkens historie udspillede sig i forbindelse med disse pionerer med deres håndkærrer.

Et af håndkærrekompagnierne blev ledet af en bror McArthur. Archer Walters, en omvendt fra England, som rejste med dette kompagni skrev den 2. juli 1856 i sin dagbog denne sætning:

,,Bror Parkers lille dreng på seks år, blev borte, og hans far gik tilbage for at lede efter ham." (LeRoy R. Hafen og Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion,* Pioneers Ed. Glendale, California, The Arthur H. Clark Co. 1960, side 61)

Drengen Arthur var den næstyngste af Robert og Ann Parkers fire børn. Tre dage tidligere havde kompagniet skyndsomt måttet slå lejr, da der pludselig opstod et uvejr. Så var det man opdagede, at drengen manglede. Forældrene havde troet, at han legede langs vejen med de andre børn.

Så var der en, der kom i tanker om, at de tidligere på dagen, da de havde gjort holdt, havde set den lille dreng sætte sig ned for at hvile sig i skyggen af noget krat.

De fleste af jer, som har små

børn, ved, hvor hurtigt en træt lille seksårig kan falde i søvn på en lummer sommerdag, og at han kan sove så fast, at han ikke engang ville vågne, når en lejr brød op for at drage videre.

I to dage blev holdet på samme sted, og alle mændene var ude at lede efter drengen. Så den 2. juli var der ikke andet for, end at kompagniet måtte beordres videre vestpå.

Som dagbogen beretter, gik Robert Parker så alene tilbage for endnu engang at lede efter sin lille dreng. Da han gik fra lejren, lagde hans kone et spraglet sjal om skuldrene på ham med disse ord:

,,Hvis du finder ham død, så læg dette sjal om ham, inden du begraver ham. Hvis du finder ham i live, så brug det som et flag, hvorved du signalerer til os."

Så tog hun sammen med de andre børn håndkærren og kæmpede sig videre frem med kompagniet.

Hver aften holdt Ann Parker udkig. Ved solnedgang den 5. juli fik de, medens de sad og holdt udkig, øje på en skikkelse, der kom østfra. Og så — i den nedgående sols stråler — fik hun øje på det højrøde sjal.

En af dagbøgerne beretter: ,,Ann Parker faldt fulstændig sammen i sandet, og den nat sov hun for første gang i seks døgn."

Under den 5. juli har bror Walters skrevet:

,,Bror Parker kom ind i lejren med den lille dreng der havde været borte. Stor glæde i hele lejren. Moderens glæde kan jeg slet ikke beskrive." (Hafen and Hafen, *Handcarts to Zion* side 61.)

Vi kender ikke alle detaljerne. En unavngiven skovarbejder — jeg har ofte tænkt på, at chancerne for, at der skulle komme en skovarbejder forbi netop der, var minimale — fandt den lille dreng, der, som manden sagde, havde været stærkt forkommen og syg af skræk, og han havde så taget sig af ham, indtil hans far fandt ham.

Her slutter så historien, som ikke var så usædvanlig endda på den tid, men nu er der et spørgsmål, jeg gerne vil stille jer. Hvis I var i samme situation som Ann Parker, hvilke følelser ville I så have overfor denne ukendte skovarbejder, som havde reddet jeres lille søn? Ville der overhovedet være grænser for jeres taknemmelighed?

Hvis I kan fornemme dette, så kan I også forstå hvor taknemmelig vor Fader er overfor en hvilken som helst af os, som redder et af hans børn. En sådan taknemmelighed er en dyrebar pris at vinde, for Herren har sagt: ,,Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte een sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige!" (L.&P. 18:15) Og så, kunne jeg måske tilføje, hvis det er vor egen sjæl, det drejer sig om.

Og derfor opfordrer vi alle til at komme til os. Vi kalder jer, udfra verden, mere på grund af, hvad I kan give, end hvad I kan få. Der er brug for jer her. Kom med hele jeres familie, hvis I kan, eller alene, hvis det ikke kan være anderledes.

Alt, hvad Faderen har, kan blive givet jer. Men I må betale prisen, ,,Den, som har fået meget givet af ham skal man kræve meget." (Luk. 12:48)

Denne kirke er hans. Som medlem af den vil man ikke være højt anset af alle mennesker. Mange, måske de fleste, vil anse dig for at være mærkelig. Nogle af læresætningerne er vanskelige at forstå og vanskelige at acceptere. Budene er ikke nemme at efterleve. Standarderne, gentager jeg, er høje, men du kan begynde der, hvor du befinder dig nu.

Mange af jer er ulykkelige og tyngede af bekymringer og skyldfølelser. Mange af jeg kæmper under den trældom, det er at have ødelæggende vaner eller I kæmper med ensomhed eller skuffelser og fiaskoer. Nogle af jer kommer fra hjem, hvor forældrene er skilt, eller måske jeres eget ægteskab er gået itu, eller I kan have personlige hjertesorger.

Vi tager ikke anstød af disse ting. For det kan alt sammen overvindes. Hvem I end er, og hvad I er, så rækker vi jer hånden til fællesskab, så at vi kan opløfte hinanden og få andre med os.

Denne kirke er hans. Det har jeg et vidnesbyrd om. Jesus er Kristus; han lever. Man hører ofte, at han blot har været et godt eksempel for verden. Men jeg ved, at han er Jesus Kristus, Guds Søn, Faderens enbårne. Jeg bærer vidnesbyrd om, at han har et legeme af kød og ben. Denne kirke er hans. Og jeg bærer mit vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

Hvad skrifterne siger om astrologi, spådomme, spiritistmedier, heksekunster, åndemanere og troldom

Ransagning of skrifterne

AF ROBERT J. MATTHEWS

I de sidste par år har interessen for occulte ting og mystiske religioner været i stadig vækst i hele den vestlige verden. Dette er ikke en genoplivelse af, hvad der rent åndeligt var karakteristisk for Israels gamle patriarker og profeter; tværtimod er det en form for mystik og åndelig troldom, som de sande profeter i allerhøjeste grad modsatte sig. For eksempel sagde Herren gennem Moses:

,,Henvend eder ikke til genfærd og sandsigerånder; søg dem ikke, så I gør eder urene ved dem. Jeg er Herren eders Gud." (3. Mos. 19:31)

Og ligeledes: ,,Når du kommer ind i det land, Herren din Gud vil give dig, må du ikke lære at efterligne disse folks vederstyggeligheder.

Der må ingen findes hos dig, som lader sin søn eller datter gå igennem ilden, ingen, som driver spådomskunst, tager varsler, er sandsiger eller øver troldom, ingen, som foretager besværgelse eller gør spørgsmål til genfærd og sandsigerånder og henvender sig til de døde; thi enhver, der øver sligt, er Herren vederstyggelig, og for disse vederstyggeligheders skyld er det, at Herren din Gud driver dem bort foran dig.

Ustraffelig skal du være for Herren din Gud.

Thi disse folk, som du skal drive bort, hører på dem, der tager varsler og driver spådomskunst; men sligt har Herren din Gud ikke tilladt dig." (5. Mos. 18:9-14)

Vi ser tydeligt af de foregående citater, at troen på astrologi, åndemanere o.s.v. intet har med sand religion at gøre, den som profeterne og patriarkerne har lært os om, men at det er karakteristisk for de falske religioner, som nationerne rundt om praktiserede, de nationer, som har fjernet sig fra Herren.

Imidlertid kan man kun forstå den fulde betydning af Moses' belæringer til Israel ved at lægge mærke til det næste vers, som lyder:

,,Herren din Gud vil lade en profet som mig fremstå af din midte, af dine brødre; ham skal I høre på." (5. Mos. 18:15)

Med andre ord er budskabet i hele dette stykke, at Israel ikke bør gå til sandsigere eller spåkoner for at få åndelig vejledning, for Himmelens Gud vil tale til sit folk gennem sine egne udvalgte tjenere, profeterne. Moses var en af disse profeter.

Dette stykke taler også direkte om Kristus, som jo alle profeterne vidnede om, og som er det endegyldige eksempel på en sand profet. Vi citerer ofte vers 15 adskilt fra de andre vers, fordi det omtaler Jesus, men derved går vi glip af den kontrast, der gøres mellem de falske og de sande profeter. Den hedenske overtro synes at efterligne de sande gaver, som de seere, profeter og åbenbarere, Gud havde udvalgt, var i besiddelse af.

Esajas omtalte også dette problem:

,,Og siger de til eder: ,Søg genfærdene og ånderne, som hvisker og mumler!' — skal et folk ikke søge sin Gud, skal man søge de døde for de levende?

Nej! Til læren og vidnesbyrdet! Således skal visselig de komme til at tale, som nu er uden morgenrøde." (Esajas 8:19-20)

At de sande profeter er astrologerne og troldmændene langt overlegne, ser vi af Daniels oplevelse med kaldæerne:

,,Så lod kongen drømmetyderne, manerne, sandsigerne og kaldæerne kalde, for at de skulle sige ham, hvad han havde drømt. Og de kom og trådte frem for kongen.

Da sagde kongen til dem: ,Jeg har haft en drøm, og mit sind falder ikke til ro, før jeg får at vide, hvad den betyder.

Sig mig derfor drømmen.'

Kaldæerne svarede kongen: ,Der findes ikke et menneske på jorden, som kan sige, hvad kongen ønsker at vide; aldrig har jo heller nogen konge, hvor stor og mægtig han end var, krævet sligt af nogen drømmetyder, maner eller kaldæer;

hvad kongen kræver, er umuligt, og der er ingen, som kan sige kongen det, undtagen guderne, og de bor ikke hos de dødelige.'

,,Israel bør ikke længere sætte sin lid til spåmænd, stjernetydere og medier for at få åndelig vejledning, for disse ting er karakteristiske for verdens falske religioner og overtro; og de, som udøver disse ting, sætter sig i virkeligheden op mod de sande apostle og profeter."

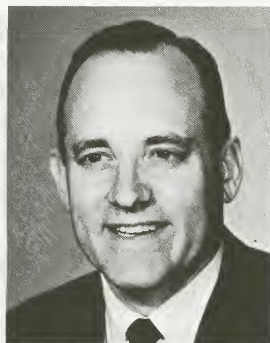
Da blev hemmeligheden åbenbaret Daniel i et nattesyn; og Daniel priste Himmelens Gud,
tog til orde og sagde: ,Lovet være Guds navn fra evighed og til evighed, thi ham tilhører visdom og styrke!
Dig, mine fædres Gud, takker og priser jeg, fordi du gav mig visdom og styrke, og nu har du kundgjort mig, hvad vi bad dig om; thi hvad kongen vil vide, har du kundgjort os!' "
Daniel svarede kongen: ,,Den hemmelighed, kongen ønsker at vide, kan vismænd, manere, drømmetydere og stjernetydere ikke sige kongen;
men der er en Gud i Himmelen, som åbenbarer hemmeligheder, og han har kundgjort kong Nebukadnezar, hvad der skal ske i de sidste dage . . . ' " (Se Daniel 2:2-28)
På samme måde havde Moses og Aron større magt end de ægyptiske troldmænd. (Se 2. Mos. 7:10-12)
Det nordlige kongerige Israel brød sig ikke om de sande profeters advarsler og begyndte således at udøve sine naboers falske religioner i særdeleshed dem, som de lærte af den onde dronning Jesabel, en fønikisk kvinde, som var gift med den israelitiske konge, Akab. Vi lærer ved at læse 2. Kongebog 17:16-18, at disse falske religioner også beskæftigede sig med spådom og forudsigelser:
,,de sagde sig løs fra Herren deres Guds bud og lavede sig støbte billeder, to tyrekalve; de lavede sig også asjerastøtter, tilbad hele himmelens hær og dyrkede Ba'al.
de lod deres sønner og døtre gå igennem ilden, drev spådomskunster og sandsigeri og solgte sig til at gøre, hvad der er ondt i Herrens øjne, så de krænkede ham.
Derfor blev Herren såre fortørnet på Israel og drev dem bort fra sit åsyn, så der ikke blev andet end Judas stamme tilbage."
Og resultatet af dette blev, at Israel snart bukkede under for den sejrende assyriske hærs styrke.

Næsten hundrede år senere stod den gode kong Josias bag en højst tiltrængt reform i det sydlige kongerige Juda, og vi læser, at han
,,afsatte afgudspræsterne, . . . som havde tændt offerild for Ba'al og for solen, månen, stjernebillederne og hele himmelens hær . . .
,,Også dødemanerne og sandsigerne, husguderne, afgudsbillederne og alle de væmmelige guder, der var at se i Judas land og Jerusalem, udryddede Josias for at opfylde lovens ord, der stod skrevet i den bog, præsten Hilkija havde fundet i Herrens hus." (2. Kongebog 23:5, 24)
I Det nye Testamentes tid, medens Paulus var missionær på Kypern, var der ,,en troldmand og falsk profet, en jøde ved navn Barjesus," som ikke alene selv modarbejdede Paulus, men som også søgte ,,at hindre statholderen i at komme til troen". Så blev Paulus ,,fyldt med Helligånden", og han ,,så fast på ham og sagde: ,Åh, du Djævelens barn, fuld af alskens evige og underfundighed, du fjende af alt, hvad der er ret! vil du da ikke holde op med at gøre Herrens lige vej krogede?' " (Ap. G. 13:6-10)
Vi lades her ikke i tvivl om, hvad Paulus syntes om denne repræsentant for troldmændenes rækker.
Senere resulterede Paulus' undervisning i, at mange mennesker i Efesus blev omvendt til Jesu Krsiti evangelium, for ,, . . . mange af dem, som var blevet troende, kom og bekendte og fortalte, hvad de havde begået.
Adskillige af dem, som havde øvet trolddom, kom også bærende med deres bøger og brændte dem op for alles øjne; og da man beregnede deres værdi, fandt man, at de var halvtredsindstyve tusinde sølvpenge værd.
Så vældigt havde Herrens ord fremgang og viste sin magt." (Ap.G. 19:18-20)
Da disse mennesker var kommet ind i Herrens og derfor sandhedens fold, følte de ikke længere trang til at

(fortsættes side 10)

Til jordens ender

En samtale om den nye internationale mission

Først i 1973 meddelte Det første Præsidentskab at der var oprettet en international mission, der skulle tage sig af de medlemmer, der bor i jordens fjerneste egne. Som missionspræsident kaldte man ældste Bernard P. Brockbank, assistent til De tolvs Råd.

I modsætning til andre missioner har Den internationale Mission ingen missionærer, der går fra dør til dør; den har hovedkvarter i kirkens administrationsbygning, 47 East South Temple Street, Salt Lake City, Utah 84111.

For kort tid siden besvarede ældste Howard W. Hunter, som er De tolvs Råds rådgiver til denne mission, og præsident Brockbank spørgsmål om denne missions virke.

Spørgsmål: Vil I forklare Den internationale Missions hovedformål?

Ældste Hunter: Den internationale Mission blev organiseret for at tjene alle de medlemmer i verden, som ikke bor indenfor organiserede stave og missioner, så også de hører under en administrativ enhed, som de er ansvarlige overfor, og som skal dække deres behov.

Spørgsmål: Hvorledes sørgede man tidligere for dem?

Ældste Hunter: Hvis der overhovedet blev sørget for dem tidligere, så skete det gennem deres lokale kirkeenheder.

Spørgsmål: Adskiller Den internationale Mission sig fra eksisterende missioner, som vi kender dem?

Ældste Brockbank: Ja, det gør den. Kirkens fuldt organiserede missioner har missionærer, der går fra dør til dør. I Den internationale Mission har vi ingen missionærer, der går fra dør til dør, og det er heller ikke et ansvar, der påligger os.

Spørgsmål: Hvor mange medlemmer drejer det sig om?

Ældste Brockbank: Antallet varierer lidt, men i øjeblikket er der cirka 500. Vi ved, at der sandsynligvis findes mange flere, om hvem oplysningerne ikke er ført å jour.

Spørgsmål: Hvor befinder disse 500 medlemmer sig? Kunne du nævne en del af verden, hvor der er mange?

Ældste Hunter: Den største organiserede gruppe befinder sig i Island, men disse medlemmer udgør ikke det største antal, der findes i et enkelt land. Disse medlemmer befinder sig i så mange områder, at det næsten ville være forkert at nævne et enkelt sted. Kirken har et medlem på Påskeøen i Stillehavet, og ligeledes har vi medlemmer på Madagascar og på en lille ø i Atlanterhavet mellem Sydamerika og Afrika; den kaldes Ascension Island. (Himmelfarts-øen)

Spørgsmål: Er de fleste af medlemmerne af Den internationale Mission amerikanske statsborgere?

Ældste Brockbank: Ja, for de flestes vedkommende. Men vi har også medlemmer fra England, Frankrig, Tyskland, Canada og mange andre lande. Der er nogle, der er indenfor militæret, nogle der arbejder inden for diplomatiet og andre, der beskæftiger sig med handel. Et af vore engelske medlemmer arbejder på Cuba, og selv om Cuba ikke er åben for os, så har vi dog korresponderet med ham, fordi der ikke var andre til at gøre det.

Spørgsmål: Hvordan betjener I egentlig medlemmerne af Den internationale Mission? Har I regelmæssig personlig kontakt med den enkelte?

Ældste Brockbank: Det gøres alt sammen gennem korrespondance, og gennem kirkens programmer og blade. Vi gør folk opmærksom på, hvad der står til deres disposition, og det gør stort set samtlige programmer i den udstrækning, de er i stand til at benytte sig af dem. Vi sørger for, at de får litteratur og læsestof tilsendt. For eksempel har de familier, som vi har været i stand til at få forbindelse med, bogen med hjemmeaftensprogrammet. Vi bestræber os på at skrive til hvert medlem mindst én gang hver anden eller tredje måned og med gruppelederne og grenspræsidenterne mindst én gang hver måned.

Ældste Hunter: Hvis det er en isoleret familie, kan vi

sende hjælpeforeningsmaterialet til søsteren, så hun kan holde sig å jour med sit hjælpeforeningsarbejde.. Man kan holde primary på samme måde. Hvis en ung mand nærmer sig den alder, hvor man normalt bliver ordineret til diakon, så sender vi forældrene de oplysninger, de har brug for for at forberede ham til ordinationen, og siden sørger vi så for, at han bliver ordineret. Hvis der er et barn, der snart bliver otte år, skriver vi til familien for at sikre os og dem, at han bliver døbt.

Spørgsmål: Arbejder I gennem gruppeledere og grenspræsidenter i nogle områder?

Ældste Hunter: Ja, de udnævnes af missionspræsidenterne. Det kunne også her nævnes, at når en person rejser til et område, som kommer ind under Den internationale Mission, så bliver hans kartotekskort overført til Den internationale Mission på ganske samme måde, som hvis han flyttede fra et ward til et andet.

Spørgsmål: Spiller biskopperne og grenspræsidenterne en vigtig rolle med hensyn til at henvise medlemmerne til Den internationale Mission?

Ældste Hunter: Det gør de absolut, og hvis de fuldt ud forstod, hvad vi er i stand til at gøre for medlemmerne, så tror jeg, at de ville være endnu mere ivrige for at give oplysningerne videre til os.

Spørgsmål: Hvordan ønsker I, at folk skal sætte sig i forbindelse med jer? Ønsker I at høre fra enhver, som skal rejse til et område, hvor de er sikre på, at der ingen mission findes?

Ældste Brockbank: Det mest korrekte er at skrive direkte til Den internationale Mission, sende sit navn og sin adresse og fortælle, hvor ens kartotekskort hidtil er blevet opbevaret, samt fortælle lidt om sig selv. Så skriver vi tilbage med det samme, finder frem til deres medlemskort og giver dem råd og vejledning.

Ældste Hunter: Hvis de ville sætte sig i forbindelse med præsident Brockbank, så snart de vidste, at de skulle flytte til et fjernt område, så kunne han give dem oplysninger om andre medlemmer af kirken i det område, samt om det materiale, man kunne give dem til at tage med sig, når de rejser. Jo før de sætter sig i forbindelse med præsident Brockbank, des bedre kan vi hjælpe dem.

Spørgsmål: Dette med at oplyse dem om andre familier, der måske bor i samme område, er det noget, som tit sker?

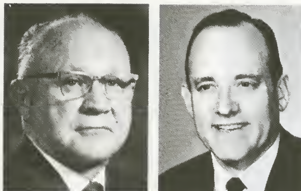
Ældste Brockbank: Hver eneste dag er der medlemmer, der vil vide, om der er andre medlemmer i området. Vi får både forespørgelser fra folk, der snart skal afsted til et fjernt område, og fra folk, der allerede befinder sig derude. For selvom disse andre medlemmer måske bor 300-400 km borte, så kan de dog korrespondere med hinanden og på den måde føle, at de ikke er alene i deres tro derude. Så vi har i en række tilfælde givet medlemmer adresser på andre medlemmer.

Ældste Hunter: Faktisk fik vi engang et brev fra en mand, der skulle sendes udenlands, men som kunne vælge mellem flere forskellige steder. Han skrev til præsident Brockbank for at få af vide, om der fandtes nogle af kirkens medlemmer i disse egne — dette ville være afgørende for ham, når han skulle vælge, hvor han ville hen.

Ældste Brockbank: Hvis der er nogen, der har oplysninger om en eller anden, der bor i et isoleret område, så lad Den internationale Mission det vide; giv os hans adresse, hvis det er muligt, så vil vi sætte os i forbindelse med vedkommende. Den internationale Mission har ikke blot brug for at vide, hvor medlemmet er nu, men også hvor han boede før; ellers kan det blive temmelig vanskeligt at finde frem til hans kartotekskort.

Ældste Hunter: Det er det ofte. Men hvis vi kunne få navnene på faderen og moderen samt på børnene i familien, så ville det gå meget nemmere. Hvis vi kun har navnet på en enkelt person, så ved vi ikke, om det drejer sig om en familie. Det ville hjælpe os meget at få navnene på hele familien.

Spørgsmål: Hvad synes medlemmerne så om den måde

hvorpå de bliver betjent af Den internationale Mission? Hjælper den dem til at holde sig nær til kirken?

Ældste Brockbank: At dømme udfra de breve vi modtager, virker det absolut som om de er glade for, at kirken interesserer sig for dem og holder forbindelsen til dem vedlige — det holder også dem i forbindelse med kirken.

Spørgsmål: Tilskynder I dem til at overholde et skriftstudieprogram? Hvad kan de for eksempel gøre for at holde sig nær til Herren og til kirken?

Ældste Brockbank: Når man lever i et isoleret område, og man er langt borte hjemmefra og langt borte fra de kirkeprogrammer, man er vant til, så betyder det meget at korrespondere med kirken, og denne korrespondance har stor åndelig indflydelse. Så derfor skriver vi breve, der er fulde af kærlighed og venlighed, til vore medlemmer, for at de skal vide, at de betyder meget, og at kirken ønsker, at de skal holde sig nær til dens programmer. Vi sender dem hilsner fra præsident Spencer W. Kimball, og vi sender dem profetens budskab, når der har været konference. Vi får lavet kopier af hver af Det første Præsidentskabs taler og opfordrer dem til at læse dem og til at leve, som Guds børn bør leve. Man kan udrette meget gennem en korrespondance, hvis man altid husker på, hvor store fristelser, medlemmerne udsættes for ved at leve i verden. De føler ofte, at de er helt alene, så denne kontakt med kirken opbygger deres tro og deres vidnesbyrd, og det får dem til at føle, at de stadig er i kontakt med kirken.

Spørgsmål: Hvad kan vi, som lever så trygt i vore ward og grene gøre for dem, der for eksempel lever i Island eller på Madagascar?

Ældste Brockbank: Familier og venner bør endelig holde en korrespondance gående med familiemedlemmer og venner, som er langt borte hjemmefra.

Ældste Hunter: Unge voksne eller særlige interessegrupper, som søger efter en lejlighed til at tjene andre, kunne måske ,,adoptere" en familie i Island eller på Madagascar, eller hvor det nu kan være. De kan blive sat i forbindelse med en familie gennem Den internationale Mission.

Spørgsmål: Der må være en ganske særlig glæde ved at beskæftige sig med dette arbejde.

Ældste Hunter: Da Det første Præsidentskab besluttede at organisere Den internationale Mission, og det blev bestemt at Ældste Brockbank skulle udnævnes til præsident, blev jeg meget begejstret for tanken.

Jeg ved, at dette arbejde vil bringe evangeliet ind i mange menneskers liv, mennesker, som ellers ikke ville have lejlighed til at beskæftige sig så meget med det. Det vil hjælpe mange mennesker i deres søgen mod kirken. Jeg ved, at der er mange mennesker, som vil få stor glæde af dette arbejde. Når vi tænker på, hvad der kan udrettes på denne måde, kan vi se, at mulighederne er uhyre store.

Ældste Brockbank: Kirken i dag interesserer sig i høj grad for hvert enkelt medlem, den benytter sig af mange programmer for at nå ud til den enkelte.

Den internationale Mission har fået til opgave at finde og nå ud til de af kirkens medlemmer, som er isolerede, og som lever langt fra kirkens etablerede organisationer. Herren ønsker, at hver eneste af hans hellige skal holde sig nær til kirken. Han gav os lignelser om det vildfarne får; han havde 99 får, som befandt sig i sikkerhed men han gik ud for at finde det får, der var faret vild.

Selv om de mennesker, som vi har fået ansvar for, ikke er vildfarne, så opholder de sig alligevel langt fra kirkens missioner og stave. Derfor er det nødvendigt, at vi når ud til dem og er dem nær, så de kan få del i de velsignelser, der følger med at leve, som Herren befaler. Vi ønsker, at de skal vide, at kirken interesserer sig for dem, at Herren elsker dem, og at de bør benytte sig af, hvad Herren har i behold til dem. Dette bør bevirke, at de holder sig nær til Herrens profet og Herrens apostle, og give dem en udvalgt livsfilosofi som kan holde dem nær til Herrens måde at leve på og til hans kirkes program.

(fortsættes fra side 7)

eje de bøger, som øjensynligt har været anvisninger på de falske religioners trolddomskunst.

Med overlæg at tage del i disse former for overtro og tilbedelse er synd, for som profeten Samuel sagde til kong Saul: ,, . . . genstridighed er trolddomssynd og egenrådighed er afgudsbrøde . . . " (1 Sam. 15:23) Optegnelserne i Bibelen viser os også, at da Saul ikke længere havde Herrens Ånd hos sig, gav han sig af med åndemaneri. (Se 1. Sam. 28:1-20)

Og endelig skrev Paulus til galaterne, at trolddom er en af ,,kødets gerninger", som Herrens Ånd vil vende sig bort fra. (Se Gal. 5:19-21)

Skrifterne viser, at troldmandens, mediets og åndemanerens fortryllelse er karakteristisk for verdens falske religioner og dens overtro, og at de, der giver sig af med den slags, i virkeligheden sætter sig op mod de sande profeter og apostle. Alle, som er bekendt med Jesus Kristi ånd og tro, ønsker ikke at have noget at gøre med nogen af disse former for spådom og åndelig trolddom.

Dr. Matthews er undervisningsassistent ved instituttet for gamle skrifter ved Brigham Young Universitetet og arbejder i kirkens korrelationskomité for voksne.

Det kan forældre lære i templet

Hvorledes vi kan få hjælp til at lære vore børn om evangeliet ved at tage til templet

AF ROGER OG REBECCA MERRILL

,,Vi finder at Herrens hus er et fuldkomment mønster, for vort eget hjem. I templet er der altid dejligt . . . "

Da vi sidste år satte os det mål oftere at tage til templet, var vi ikke klar over, hvilken uendelig stor virkning dette ville have på vort dagligliv.

Med tre børn under skolealderen og endnu et barn på vej blev vi mere og mere optaget af, hvordan vi bedst skulle opdrage vore børn i overensstemmelse med Herrens ønsker. Vi arbejder begge mere effektivt og på en roligere måde, hvis vore mål står helt klar for os. Men vore forsøg på at blive helt klar over vore mål med hensyn til børneopdragelse førte ikke rigtig til noget: timer i børnepsykologi, bøger om børneopdragelse og grundige studier i lederskabsteknik gav os mange forskellige løsninger på familielivets problemer.

Ikke ulig den unge Joseph Smith følte vi os forvirrede på grund af menneskenes modstridende filosofier, for alle syntes at tro, at netop hans metode til at opdrage sin familie var den rigtige. Så nu søgte vi oprigtiget efter svar på, hvilken metode der var den rigtige.

Da vi flere gange havde besøgt templet for at udføre arbejde for de døde, gik det pludselig op for os, at de principper, vi lærte der, både ved forskrift og ved ekšempel, i høj

Det gamle Testamentes historier underviser i lydighed og opofrelse.

grad gjaldt for de levende. Og da vi begyndte at tænke nærmere over det, indså vi, at Herrens hus er et fuldkomment mønster, som vi kunne danne vort eget hjem efter; vi fandt, at vor Fader i Himmelen er et fuldkomment eksempel på, hvordan forældre bør være; skrifterne er den fuldkomne lærebog, fulde af sandfærdige historier og eksempler på, hvordan Gud Faderen behandler *sine* børn.

Herren gav os ganske nøje instrukser angående sit hus i Kirtland, og han gav os et guddommeligt mønster for alle hjem i en åbenbaring til Joseph Smith. Han instruerede de hellige om at bygge et herlighedens hus, et ordens hus, ja, et Guds hus." (L.&P. 88:119) Disse instruktioner kunne lige så godt gælde vore hjem.

Hvis vi adlyder disse hans befalinger, så skaber vi derved en ,,tempelatmosfære", en atmosfære, der kan gøre vore hjem til en slags himmel på jorden.

Herrens hus er altid rent og behageligt. Orden, som er ,,Himmelens første lov", er en guddommelig standard at have; orden skaber en god atmosfære. Det er inspirerende for den, der sørger for hjemmet, at hendes bestræbelser på at holde huset skinnende rent er mere end blot noget simpelt arbejde! Faktisk er hun tempelpræsidentinde for sin familie. Ved at følge Herrens eksempel med hensyn til orden i sine fysiske omgivelser kan hun virke inspirerende på sin familie og berige deres liv.

Herrens hus fungerer godt. Hver eneste detalje i den måde, hvorpå templet er indrettet, den måde, hvorpå templet er udsmykket og hele programmet medvirker til dets funktion, nemlig at der skal undervises i det. Værelserne indeholder allesammen behagelige stole, hvorfra man kan lytte til det, der bliver sagt, samt stof til anskuelsesundervisning, vægmalerier, dekorationer og i nogle tilfælde film. Men hvor ofte genspejler vore hjem ikke verdens standarder i deres opbygning og udsmykning? De billeder, vi hænger op på væggene, de bøger, vi har liggende fremme og den måde, hvorpå vi arrangerer vore møbler, er altsammen et udtryk for de værdier vi sætter i højsædet.

Der findes intet i templet, der ikke medvirker til at lære os om Kristus, og hvis vi fastsætter vore værdier i overensstemmelse med Herren og ikke verden, så vil vi også følge dette guddommelige mønster i vore hjem. Børnebøger i dagligstuen, en sort tavle, en plade til meddelelser, et dukketeater, illustrationsmaterialer, gode forældre, der altid er villige til at hjælpe børnene, til at undervise dem og til selv at lære noget nyt — alle disse ting er med til at skabe en god undervisningsatmosfære.

Herrens hus er fyldt med hans And. For at komme ind i templet må man have en anbefaling, der viser, at man er værdig dertil. Før man træder ind i sit hjem, ville man også gøre vel i at standse op et øjeblik og overveje, om man nu også er værdig til at have dette hjem og en kærlig familie. Hjemmet bør, hvad enten det nu er Herrens hjem eller vort eget, være det sted, hvor vi viser os fra vor bedste side, hvor vi optræder allermest høfligt og venligt. Vi bør afholde os fra uoverlagte ord, støjende latter, vi bør ikke skubbe til hinanden, egoistisk tage til os eller ignorere nogen. I stedet bør vi anvende vor tid og energi på at hjælpe andre og gøre noget for dem.

Herrens hus er det sted, hvor der udføres hellige ordinanser. At præsidere ved familiehjemmeaftenerne, at lede familiebønnen og velsigne syge børn, kort sagt alle forberedelserne i forbindelse med at bringe børn til verden og opdrage dem godt, alt dette hjælper med til at knytte familien tættere sammen og helliggøre dens medlemmer. Som tidligere præsident Harold B. Lee sagde gentagne gange, så ligger det allervigtigste arbejde, et medlem af præstedømmet nogen sinde kan udføre, inden for hans egne fire vægge.

Herrens hus er indviet til hans formål. Vi har fundet stor glæde ved at knæle ned sammen i vort hjem og indvie det og os selv til Herrens tjeneste. Denne oplevelse har gjort, at vi er blevet os bevidst, at alt hvad vi gør inden for hjemmets vægge bør behage Herren. Desuden har denne indvielse medvirket til, at hver enkelt familiemedlem sætter endnu større pris på sit hjem og ønsker at være med til at sørge for, at alt er, som det skal være.

I alle ting er Herrens hus et mønster på, hvad vi ønsker, at vort hjem skal være.

Af alle de betegnelser, vi kunne anvende på vor Skaber, har han ønsket, at vi kalder ham ,,Fader". Når vi overvejer alt, hvad der er sket fra begyndelsen altså fra skabelsen og til vor endelige skæbne, så indser vi, at Faderen har satset alt på det mål at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for os. Således er han på alle måder et mønster for forældre. Han er et fuldkomment væsen, der ikke begår fejl. I behandlingen af sine børn anvender han principper, som er evige og sande og som vi som forældre også kan drage nytte af overfor vore egne børn.

Hans eksempel hjælper os til at vide, hvad vi skal lære vore børn. Noget af det mest frustrerende for en far eller mor er at beslutte sig med hensyn til dette punkt. Der findes så mange sandheder, så mange historier, så mange befalinger, love og begreber, de har brug for at kende. Hvor skal vi begynde. Svaret findes i de ting, som vor Fader lærer os gennem tempelceremonien.

I Herrens hus indgår vi en række

Vi må respektere det hverv, vi giver vore børn — efter at vi har lært dem at udføre det.

efter hinanden følgende pagter. Præsident David O. McKay lærte os: ,,... vor tempelendowment, er ... en ordinanse vedrørende menneskets evige rejse og ubegrænsede muligheder for fremgang, som en kærlig og retfærdig Fader har givet de børn, som han skabte i sit eget billede — ja, hele menneskeheden. Det er derfor, der bliver bygget templer." (,,Formålet med templer" *Ensign* januar 1972, side 41)

Rækkefølgen af og forløbet af disse pagtens indgåelse er vigtig: hver enkelt lov læres på et bestemt tidspunkt. Da vi studerede børnenes naturlige tendenser under de forskellige faser af deres udvikling. Opdagede vi med taknemmelighed, at det egentlig svarede nøje til de love om livet, som Herren præsenterer os for.

Skønt børnepsykologerne er vildt uenige om mange ting, så er der dog stort set enighed om, at et menneskes udvikling består af i hvert fald fire trin: (1) den alder, hvor alt drejer sig om en selv; (2) den alder, hvor barnet kan ræsonnere og stå til ansvar for noget, fordi det kan forstå de mere langsigtede følger af sine handlinger; (3) pubertetsalderen og (4) den alder, hvor det omsider forbereder sig til at gå ind i rollen som en ansvarlig voksen i samfundet. Hvis man samordner disse udviklingsfaser med Herrens love i barnets liv, falder tingene på plads af sig selv.

(1) Den alder, hvor alt drejer sig om en selv. Forældrene er opmærksomme på de naturlige, selviske tendenser hos et lille barn, men forældre og børnepsykologer reagerer meget forskelligt herpå. Herrens enkle plan illustrerer, hvor vigtigt det er at lære små børn at adlyde deres forældre og give afkald på egne fordringer for at gøre andre glade, hvad jo så mange sidste dages profeter og apostle har lagt så stor vægt på.

Af standardværkerne er Bibelen et udmærket redskab til at undervise i disse principper. Lydighed og opofrelse er et tema, der går igen og igen i Det gamle Testamentes historier; og disse historier egner sig udmærket til børn i vor tid.

Når vi har prøvet at lære vore børn disse begreber, er vi af og til blevet forbavset over deres forståelse, og har også en gang imellem moret os over den. Da vi en kold vinteraften tog dem op af badet, sagde vor 4-årige søn: ,,Tør du bare Micah først, farmand, jeg vil gerne ofre mig. Jeg sætter mig lidt her og fryser."

(2) Den alder, hvor barnet kan ræsonnere og stå til ansvar for noget.

Efterhånden som barnet bliver ældre og begynder at blive ansvarlig overfor Herren, danner evangeliets lov et fundament i Kristus, og barnet får den Helligånd til at hjælpe sig med at overvinde det vældige pres udefra og verdens form for ,,logik". Som det så smukt er forklaret både i Bibelen og i Mormons Bog, giver troens, omvendelsens og dåbens principper og den Helligånds gave en forklaring på livets formål og alvor, idet de samtidig giver os en plan, efter hvilken vi kan forblive på den rette sti, eller hurtigt vende tilbage dertil, når vi har begået fejl.

(3) Forberedelse til at blive forældre.

Fysisk modenhed og flere samfundsaktiviteter fører også flere fristelser med sig, men disse kan undgås ved lydighed mod kyskhedsloven. Under puberteten er det vigtigt, at forældrene underviser både ved forskrifter og ved at være et godt eksempel, når de skal lære børnene værdien af at forblive ren i krop og ånd. Tilmed hjælper selv forældrenes tempelgarment dem til at forklare, hvad det vil sige at klæde sig sømmeligt.

(4) Selvstændighed.

Efterhånden som det halvvoksne menneske bliver mere uafhængigt og forbereder sig til at prøve sine evner uden for hjemmet, vil Herrens lov om indvielse, som den forklares i Lære og Pagter, give ham nøjagtig indsigt i, hvorfor han har fået sine specielle talenter, og hvordan han bedst kan udnytte dem: hans talenter er en forvaltning, betroet ham af Herren, for at han skal bruge dem til at opbygge hans rige og grundlægge Zion.

Kunne forældrene forberede et barn bedre end ved at lære ham disse principper? Eftersom et barn lærer at være lydigt og at ofre sig for andre, idet han bygger sit liv på Kristus og modtager den Helligånd til at vejlede sig, når han lever et rent liv og vier alt, hvad han har og er, til Herrens tjeneste, så er han beredt til at blive et indviet kar i Herrens hånd.

Foruden disse særlige love mindes vi stadig om at lære os selv og vore børn at holde vore ønsker indenfor de grænser, som er afstukket af Herren, altid at søge Herrens vejledning, og at sikre os den rigtige ernæring for både legeme og ånd. Vi ved, at en dag ,,skal alle bøje knæ, og hver tunge skal bekende", at Jesus er Kristus. (L.&P. 76:110) Dette minder både forældre og børn om de sande, evige værdier idet forståelse af at andre, til trods for hvad de tror og gør nu, en dag vil komme til erkendelse af Kristi guddommelighed, hvilket mindsker fristelsen til at leve i overensstemmelse med det man kalder fornuften. Lige som vor Fader underviser os efter en vis orden, således skal vi også lære vore børn de ting, der hører Gud til.

Hans eksempel hjælper os til at vide, hvorledes vi skal undervise vore børn.

For det første er vor Fader stadig den samme. ,,Jeg er den samme i går, i dag og til evig tid," siger han (2. Ne. 29:9). Som hans børn ved vi, at vi kan stole på ham. Hvis vi som forældre straffer vor søn om

mandagen, fordi han er gået ud på gaden, men lader som ingenting, når han gør det igen om onsdagen, giver vi ham ikke den tryghed som følger af bestandighed.

For det andet: vor Fader giver os *befalinger*. Et hvilket som helst bud åbenbarer kun en del af den evige lov, eftersom det gives i overensstemmelse med vor evne til at forstå og efterleve det. Nephi sagde: ,,Jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem." (1. Ne. 3:7) Vore børn har brug for at vide, at vi som forældre ikke vil give dem befalinger, som de er ude af stand til at efterleve.

Vi har givet vor toårige søn en befaling: ,,Du må ikke løbe ud på gaden." Den tid vil komme, hvor han kan modtage en højere lov i lighed med den, som vi har givet hans femårige bror: ,,Du skal se til begge sider, inden du går over gaden." Befalingerne forandrer sig, efterhånden som vi bedre bliver i stand til at efterleve dem. Men de evige love, som de er baseret på, forandrer sig ikke.

Når Herren giver en befaling, som for eksempel til Adam i Edens Have, så forklarer han tydeligt, hvilke konsekvenser en eventuelt ulydighed vil få. Somme tider er konsekvensen bare en ,,naturlig" følge; men ofte sker det, at Herren i sin barmhjertighed straffer os med hungersnød, pest og invasion af fjendtlige tropper for at bringe folket til omvendelse og til ihukommelse af ham, inden de kommer til at lide under de mere permanente konsekvenser af deres synd nemlig evig adskillelse fra ham.

Somme tider kan vi lade vore børn tage de naturlige konsekvenser af deres handlinger. Men det sker ofte, at vi må lægge os imellem med en straf, eftersom de naturlige konsekvenser af at løbe ud på en stærkt trafikeret vej kunne blive katastrofale. Men i begge tilfælde får børnene en følelse af sikkerhed og ansvarlighed, når man tydeligt forklarer dem konsekvenserne i forvejen.

For det tredie giver vor Fader os vor *handlefrihed*. Da han i Haven sagde til Adam, ,,ikke desto mindre kan du selv vælge, thi det er givet dig," (Moses 3:17), lagde han ansvaret for beslutningen over på Adam. Han lærte Adam de rigtige principper og lod ham styre sig selv. Børn lærer hurtigt at belønning og straf er direkte resultater af deres egne beslutninger, og hvis konsekvenserne er blevet forklaret tydeligt for dem, så kan de normalt også indse, at en afstrafning måske ikke er så uretfærdig endda.

For det fjerde indgår Herren *pagter* med os. Når et barn og en far eller mor indgår en pagt, så ved de begge, hvad de har at rette sig efter, hvis der skulle opstå et problem. Når børn indgår en pagt om at påtage sig visse opgaver eller at opføre sig på en bestemt måde og opfylder den, så opbygger de retskaffenhed og lærer udviklingens proces.

For det femte giver vor Fader *os noget at forvalte*. Han giver os noget, vi er ansvarlige for og skal gøre regnskab for, og forventer, at vi skal komme tilbage til ham og rapportere, hvordan vi har forvaltet vore talenter.

Når vi har givet vore børn noget, de er ansvarlige for, såsom regelmæssigt at gøre rent på deres egne værelser og sørge for deres kæledyr, så har vi erfaret, at det er vigtigt, at

vi respekterer, at det er deres ansvar og derfor ikke overtager det på noget tidspunkt. Vore børn ved, at det er deres pligt selv at rede deres senge, at vi ikke vil gøre det for dem, og at vi heller ikke vil glatte sengetæppet ud, hvis det er lagt lidt krøllet.

Da vi gav hvert barn dette ansvar, lærte vi det de rette principper, gennemgik det hele med barnet og hjalp det, indtil det kunne gøre det alene. Ligesom når vi giver børnene befalinger, gør vi vort bedste for ikke at give dem et ansvar, som deres evner ikke rækker til.

For det sjette er vor Fader vor *ven*. Han drager os nær til sig på en kærlig og venlig måde, som vi forældre kan efterligne ved at (1) gøre tingene sammen med vore børn trin for trin (2) knæle ned i bøn sammen med dem, (3) have fortrolige samtaler med dem, (4) opmuntre dem og (5) lytte til dem med forståelse og ikke for at dømme dem.

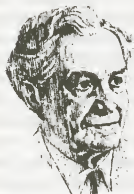
At vide, hvad vi skal lære vore børn, og hvordan vi skal undervise dem, er livsvigtigt for at kunne bringe dem med tilbage til Herrens nærværelse. Herren har givet os et fuldkomment mønster at følge med hensyn til dette hellige ansvar, der er blevet os pålagt, og han har givet os bøger, vi skal rette os efter — hans egne inspirerende beretninger om, hvordan han har behandlet sine børn.

Templet giver os tro. Det sætter os i stand til at se dette jordeliv, frelsesplanen og vor endelige skæbne, i skabelsens sande perspektiv. Verdens værdier og filosofier blegner til ubetydelighed når vi indser, at vi af Herren bliver oplært til at blive ham lig. Ja, alle ting er i hans hænder; synden er den eneste virkelige tragedie i livet.

Når det gælder dagliglivet i familien, kan dette perspektiv blive et betydningsfuldt grundlag for vor fred og lykke. Gennem prøvelser, økonomiske kriser, ja selv gennem døden lærer vi, at lydighed mod de sande principper og love, som vor Fader lever efter, til sidst vil bringe os lykke.

Når vi søger at blive ham mere lig, lærer vi mere for hver gang vi går ind i hans hus, også mange ting, som ikke kan nedskrives, fordi de er for hellige. Og når vi søger at følge hans eksempel i alle ting, så stræber vi efter i vort eget hjem at skabe de omgivelser, den atmosfære og den ånd, der gør også dette sted til et Guds hus.

Roger Merrill er assisterende personaledirektør i kirken og arbejder i komitéen for Det aronske Præstedømmes GUF. Hans hustru, Rebecca, er dirigent for hjælpeforeningssangkoret i Taylorville 17. ward, Taylorsville Utah West stav.

En lærers ansvar . . .

Jeg beder jer om at tænke på den virkning, det vil kunne få på samfundet, hvis det kunne lykkes hver eneste værdig lærer, hver eneste, at påvirke blot ét menneske til at leve det samme rene liv, som han selv gør, til at have samme kærlighed og samme ønske om at tjene sine medmennesker, som han selv har!

Jeg lagde engang mærke til en ung pige, en teenager, som var særlig interesseret i at komme til at tale med den lille dreng, som stod ved siden af mig. Jeg kunne se, at hun gerne ville hilse på ham, og at han blev glad for at se hende og for at hilse på hende. Da vi var gået forbi hende, spurgte jeg: „Hvem er hun?"

„Det er min lærerinde", svarede han.

„Hvad hender hun?"

„Jeg ved ikke, hvad hun hedder, men ih, hun er super!"

Det var ikke et helt rigtigt udtryk, han anvendte, men jeg forstod godt, hvad han mente, ligesom jeg jo også kunne læse udtrykket i hans ansigt, og i mit hjerte takkede jeg den unge pige for den indflydelse, hun havde, over drengen. Hun var kun en teenager, men det, som denne pige ville sige til ham i klassen, ville han acceptere som evangelisk sandhed; det, som hun foretager sig, vil han efterligne, og den unge pige vil (sammen med utallige andre lærerinder) til en vis grad have ansvaret for dannelsen af den drengs karakter.

Præsident David O. McKay

AF ÆLDSTE STERLING E. SILL
Assistent til De tolvs Råd

Fasteloven

En af de vigtigste sider af kirkearbejdet er, at vi skal opmuntre hinanden til at efterleve de vigtige love, som er bestemmende for succes og lykke. Og hvis jeg var i stand til at ræsonnere tilstrækkeligt kraftigt, så ville jeg overtale alle mennesker i verden, både i og uden for kirken, til at efterleve fasteloven.

Dr. Henry C. Link sagde engang: ,,Intet bringer i den grad orden i et menneskes liv, som det at efterleve nogle faste, sunde principper." Og de sundeste af alle principper er Jesu Kristi evangeliums principper. Hvis vi efterlevede dem, sådan som vi bør, ville vi være bedre mennesker, og det ville gå os langt bedre såvel materielt som åndeligt. Engang imellem er vi tilbøjelige til at tro, at disse store, evige love ikke er af så stor vigtighed, eller at de i hvert fald ikke betyder så meget for os personligt. Jeg vil gerne fremsætte fem vigtige grunde til, at vi hver især bør efterleve fasteloven.

Den første og vigtigste af disse grunde er simpelthen, at det er en befaling fra Gud. Hvor ville alting være vidunderligt i vort liv, hvis vi altid adlød Gud — om ikke af nogen anden grund, så fordi han har retten på sin side, og fordi han har bedt os gøre det. Det har været en meget klog mand, der sagde, at han ikke blot adlød Gud, han var også enig med ham.

Den anden grund: Ifølge kirkens program bliver vi bedt om at gøre den første søndag i hver måned til fastesøndag. Vi bliver bedt om at springe to måltider over og at give de penge, vi på denne måde sparer, til biskoppen således at han kan sørge for mad, klæder, medicin m.m. til dem, der trænger dertil. Og så går vi til bedehuset, hvor vi bærer vore vidnesbyrd, udtrykker vor taknemmelighed og opmuntrer, opløfter og inspirerer hinanden.

Hvis vi betalte vort fasteoffer på et rimeligt grundlag, så ville dette blive til en sum af omkring 350 millioner kr. om året, alene fra det nuværende antal medlemmer. Tænk på, hvor meget der kunne hjælpes for sådant et beløb! Vi kunne til og med opbygge en solid reserve med henblik på en eventuel fremtidig nødsituation. Men vi er — selv med den levestandard vi har nu — tværtimod adskillige millioner bagud hvert år med hensyn til det beløb, der er behov for, og som skulle dækkes gennem fasteofferet. Selv om vi gør vor pligt fulgt ud, vil det kun kræve et ganske lille beløb af den enkelte; men det vil tilsammen give et kolosalt beløb.

Herren kunne lige så godt have sagt det samme om fasteofferet, som han sagde om at holde visdomsordet nemlig at det er ,,afpasset efter de svages evne, ja, de allersvageste blandt alle de hellige, som er eller kan kaldes hellige." (L.&P. 89:3) Og når vi tager vore mange velsignelser fra Gud i betragtning, så må den brøkdel af to måltiders pris, der gennemsnitlig betales som fasteoffer, være ham en alvorlig fornærmelse; det er helt sikkert, at vi bør skamme os. Vi bør i den grad føle os dårligt tilpas, når dette misforhold nævnes for os; og vi bør øjeblikkelig tage skridtet til at få såvel vor faste som vor betaling af fasteofferet på et rimeligt grundlag i orden. Dette ville glæde Herren meget, og hvert eneste medlem i kirken ville blive rigere herved.

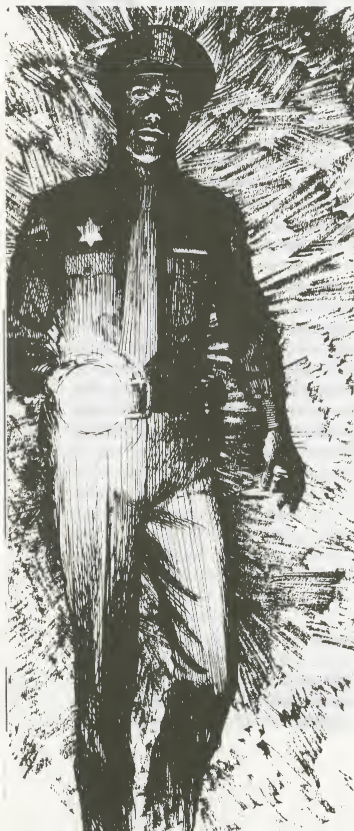
Tredie grund: At faste er en af de bedste metoder til udvikling af selv-

disciplin og selvbeherskelse. Vi hører til kedsommelighed om de fristelser, der findes i vore dage, og mange mennesker falder i for de mest ligegyldige synder. Den bedste måde at lære selvbeherskelse på er imidlertid at udvise selvbeherskelse.
I løbet af de sidste par år er der blevet foretaget adskillige rundspørger, som viser at Mohandas K. Gandhi regnes blandt de allerstørste mænd i vor generation. Han er den indiske patriot, som skulle blive redskabet til, at Indien blev selvstændigt og blev friet fra det engelske overherredømme. Da han døde, var han kendt som den stærkeste magt i Indien muligvis i hele verden, og hans tilhængere kaldte ham Mahatma, eller den store sjæl. Men den forfatter, Louis Fischer, der har skrevet hans biografi, påstår alligevel, at Gandhi begyndte med kun at have meget ringe selvbeherskelse. Han regnede sig selv for en kujon. Han var bange for mørket. Han var bange for slanger. Han var bange for andre mennesker. Han var bange for sig selv. Han havde et meget voldsomt temperament og nogle meget alvorlige problemer.
Han var klar over, at han på denne måde ikke var så godt stillet, og han besluttede derfor at forandre sig; senere omtalte han også sig selv, som et ,,selv-omdannet" menneske.
Gandhi fastede længe for at lære at beherske sig. Han kom til det resultat, at hvis man ikke kunne beherske sin trang til føde, hvordan skulle man så kunne klare de endnu vanskeligere situationer i livet? Han sagde: ,,Hvordan skal jeg kunne styre andre, hvis jeg ikke kan styre mig selv?" Fischer skriver, at ikke siden Socrates har verden set Gandhis lige med hensyn til effektiv selvransagelse, ligevægt og selvbeherskelse.
Fjerde grund: Fasten er et middel til udvikling af stor åndelig kraft. Da apostlene spurgte Herren, hvorfor de ikke kunne kaste den onde ånd ud af den unge mand, der var besat, sagde han til dem: ,, . . . Den slags farer kun ud ved bøn og faste." (Matt. 7:21) Hvis vi gennem bøn og faste kan drive onde ånde ud af andre mennesker, så kan vi også drive det onde ud af os selv.
Femte grund: Det er nødvendigt, at alle tager del i velgørenhedsarbejde; at betale sit fasteoffer er en af de bedste måder at gøre det på. Mange af de vigtigste ting, der er sket inden for vor kultur, er blevet gjort gennem andres gaver. Det er på den måde, vi har fået mange at vore biblioteker, vore universiteter og vore kirker. En hel del af det videnskabelige arbejde indenfor medicinsk forskning og andre grene af videnskaben støttes af velgørere; det samme gælder de institutioner, der beskæftiger sig med kunst og kultur. Vi bør allesammen have stor personlig andel i ihvert fald ét af disse foretagender. Det drejer sig ikke *kun* om at give til kirken. Vi bør støtte de bedste former for velgørenhed. For som Jesus sagde: ,, . . . Thi hvor din skat er, der vil ogs, dit hjerte være." (Matt. 6:21)
Bonden beholder det bedste af høsten som næste års sædekorn. Der findes nogle mennesker, som forlanger mere af livet, end de selv yder, men Jesus sagde: ,, . . . Saligere er det at give end at modtage." Og vi ville være meget gladere og have langt større personlig succes, hvis vi ydede samfundet og livet endnu mere, end vi selv fik ud af det.
Og nu vil jeg gerne give jer yderligere fire grunde til at fasteofferet er et af de bedste velgørenheds midler:
1. Alt, hvad vi giver, bliver givet videre til sit rette formål. Det vil med andre ord sige, at der ikke bruges så og så mange procent af beløbet til administration. Nogle af vore udmærkede velgørenhedsforetagender har meget store omkostninger til administration, men ved fasteofferet forekommer de ikke.
2. Det koster os ikke noget. Et hvilket som helst andet beløb, som vi giver til et godt formål, må vi tage fra vor indtægt, men fasteofferet formindsker købmandsregningen og giver således ingen ekstra udgifter.
3. Tænk så engang over, hvor mange år, vi ville føje til vort liv, og hvor meget sundere og lykkeligere vi ville være i disse år.
4. Tænk på, hvor meget vi kan glæde Gud dermed. Han har givet os personlig indsigt i sin indstilling, da han gennem Malakias sagde: ,,Skal et menneske bedrage Gud? I bedrager mig jo! Og I spørger: ,Hvorved har vi bedraget dig?' med tienden og offerydelsen! I trues med forbandelse og bedrager dog mig, ja, alt folket gør det!" (Mal. 3:8-9) Hvis menneskene bedrog Gud ved ikke at betale deres tiende og offerydelse dengang, og vi ikke betaler disse afgifter i dag, ja, så bedrager vi ham, nu. Og vi kan i høj grad glæde Gud ved at ændre kursen.
Der kan vist ikke være megen tvivl om, at vi kan medvirke til, at vi i højere grad får succes og bliver lykkeligere, hvis vi sørger for at opbygge vor tro med hensyn til disse principper, som giver os faste rammer, indenfor hvilke vi kan leve vort liv samtidig med at det i høj grad vil gavne os.
Og hvis vi blot får den rette opmuntring og den rette ledelse, så vil alle wards, alle stave, grene og missioner, ja, hvert enkelt af medlemmerne få fremgang ved at udmærke sig i denne vigtige lov fra Herren.
Loven om fasten kan også være en slags tugtemester (Se Gal. 3:24). Hvis vi kan lære virkeligt at efterleve den, så vil den hjælpe os til også at efterleve alle de andre love bedre på grund af den kraft og den tro, som vil vokse sig stærk i os som en naturlig følge af, at vi efterlever denne vigtige lov.

,,Og jeg giver jer den befaling, at I skal vedblive i bøn og faste fra denne stund af." (L.&P. 88:76)

Historier fra generalautoriteterne

AF PRÆSIDENT
S. DILWORTH YOUNG
fra de halvfjerds' første råd

Et godt råd

Hver gang jeg har lejlighed til at tale til unge mennesker, har jeg svært ved at lade være med at græde. Forstår I, engang havde jeg en søn, og da han havde gået på college i et år, drog han i krig. Jeg kan lide at tænke på, at han gjorde det som en tapper mand.

Han blev af den vagthavende officer spurgt, hvordan han helst ville gøre tjeneste: ,,Der findes disse forskellige muligheder." Og så nævnede han dem: ,,radiotjeneste, madlavning, fremmedsprog, efterretningstjeneste, hospitalstjeneste . . . " Han nævnede cirka otte muligheder. De unge mænd fik at vide, at de kunne vælge en af disse ting, før de gik videre inden for hæren. Han sagde: ,,I kan vælge en af disse muligheder, eller I kan vælge at drage i kamp." Min søn og en anden ung mand sagde uden tøven: ,,Vi vælger kampen."

Senere spurgte jeg ham: ,,Hvorfor bede om at være direkte med i kampen?"

Han svarede: ,,Der skal jo nogen til at kæmpe." Han sagde, at han ikke ville have dårlig samvittighed over, at han med vilje havde undgået kampen så en anden ung mand måtte udsætte sig for risikoen for at blive dræbt. Han sagde: ,,Hvis der er nogen, der skal dø i denne krig, så ville jeg have det forfærdeligt, hvis jeg ikke tog min del af risikoen."

For mig er han stadig tyve år — omtrent på jeres alder. Så derfor vil jeg gerne have lov til at tale til jer, som om jeg talte til ham. Det råd, jeg nu vil give jer, ville jeg også give ham.

Jeg vil sige til ham: *lyv aldrig*. Hvis man bare har sagt en enkelt løgn, så skal man straks huske hvert eneste aspekt ved hele situationen for ikke at røbe sig senere. Og desuden, når det først er blevet opdaget, at man har løjet, så vil det menneske, der har opdaget det, aldrig nogen sinde stole på jer mere. Hver gang jeres navn bliver nævnt vil han, hvis han er i en situation, hvor han kan give jer en stilling eller pålægge jer et ansvar, som indbefatter at man kan stole på jer, huske den løgn og ikke stole på jer. I har måske for længe siden omvendt jer og er blevet tilgivet, selv af ham, men alligevel vil han måske imod sin vilje, tvivle på om I nu også virkelig har omvendt jer. På den anden side, hvis I altid taler sandt, ligegyldigt hvad der sker, så vil det måske en dag redde jeres gode omdømme og måske også jeres ære.

Jeg har haft en oplevelse, som bekræfter denne sandhed. Min hustru var meget syg. Jeg skulle til Provo til en eller anden spejderaktivitet — jeg husker ikke mere hvilken — og jeg havde lovet hende, at jeg ville være hjemme igen klokken seks om aftenen. Jeg havde stillet noget mad ved siden af hendes seng, så hun kunne få noget at spise, for hun var ude af stand til at stå op, og jeg var nødt til at lade hende ligge der alene.

Nu skete der noget i Provo, så jeg ikke kunne kommer derfra før klokken elleve om aftenen, og da jeg omsider kunne sætte kursen hjemad, var jeg meget bekymret. Dengang var vejene ikke, som de er i dag; der var ingen omkørselsveje. Jeg passerede igennem Salt Lake City ved midnat. Da jeg derefter kørte nordpå ad motorvejen, skinnede månen klart. Det var fuldmåne, og jeg kunne se lige så tydeligt, som havde det været om dagen; min bil var det

eneste køretøj på vejen, så jeg kørte temmelig hurtigt, indtil jeg kom til det vejkryds, hvor jeg skulle dreje fra ad en bjergvej for at komme hjem. Da jeg havde drejet fra, satte jeg for alvor farten op. Jeg kørte nu 110 km i timen, hvad der, vejen og de øvrige forhold taget i betragtning, var meget hurtigt, og jeg for forbi den udkørsel, der fører til Hill Field, og kørte videre ned i Weber Canyon. Jeg var kommet omtrent halvvejs ned ad bakken, da jeg i bakspejlet fik øje på et rødt blinklys. Færdselspatruljen havde ligget skjult på vejen op til Hill Field. Altså kørte jeg ind til siden og stod ud af vognen. (Det er altid klogt at stige ud af vognen, når politiet kommer, og holde hænderne frem, så politiet kan se, at man ikke er bevæbnet, i hvert fald når det er midt om natten!) Klokken var nu næsten et.

Altså gik jeg nogle meter tilbage og stillede mig der. Snart blev jeg indfanget af politiets lygter; politibilen standsede 25-30 meter, fra hvor min vogn holdt. En betjent kom hen til mig: ,,Må jeg se Deres førerbevis og bilens indregistreringspapirer." Så tog jeg bilens indregistreringspapirer frem, og dem kastede han så et blik på — han så ikke på mit førerbevis.

Jeg sagde: ,,Jeg formoder, at De vil anholde mig for at køre for hurtigt."

,,Ja," sagde han, ,,De kørte mere end 100 km i timen."

Jeg svarede: ,,Jeg kørte mere end 110 km i timen."

Og jeg tilføjede: ,,Notér mig blot. Jeg skal skynde mig hjem; min kone er meget syg og hjælpeløs. Jeg skal nok betale bøden, men De må ikke holde på mig."

Han sagde: ,,Nej, jeg vil ikke notere Dem. Jeg giver Dem i stedet en advarsel, så De ikke gør det igen. Så behøver De ikke at møde i retten, men hvis det gentager sig, vil De naturligvis blive straffet for begge forseelser."

Jeg kunne ikke forstå, hvorfor han kun havde givet mig en advarsel. Han udfyldte en formular og rakte mig den; så smilede han og rakte mig hånden, hvad en politibetjent kun gør yderst sjældent og sagde: ,,Jeg hedder Bybee. Jeg var engang en af deres spejdere i Camp Kiesel."

Hele vejen hjem sagde jeg med hver omdrejning af hjulene: ,,Hvad nu, hvis jeg havde løjet — hvad nu, hvis jeg havde løjet — hvad nu, hvis jeg havde løjet."

Jeg kan forsikre jer, at hvis I lyver, så vil den løgn følge jer hele jeres liv; den vil brænde i jeres sjæl igen og igen, lige til I dør.

Et andet råd, som jeg gerne ville give min søn er: *bær ikke falsk vidnesbyrd*. Det er kun alt for let. Vi elsker den spændende historie om, hvad en eller anden har gjort, eller hvad andre i hvert fald siger, at han gjorde. ,,Hvis man ikke kan sige noget godt om et menneske, så skal man hellere tie stille" — I har hørt dette råd igen og igen.

Jeg taler ikke om de tilfælde, hvor der er en, der står anklaget i en retssag, og hvor man skal vidne. Jeg taler om de tilfælde, hvor man i tankeløshed stempler en eller anden for noget, som måske ikke er sandt, men som du altså har hørt; man føler en vis glæde ved at gentage det, man har hørt, over for sine kammerater. Dette er særdeles farligt.

Engang da jeg var leder for en konference i Salt Lake City, var præsident George F. Richards fra De tolvs Råd til stede. Jeg spurgte ham, om han ville tale, men han sagde, at han ikke syntes, han havde noget på hjerte, men at jeg bare skulle tale selv. Jeg begyndte altså at tale, og jeg sagde, at hvis de nogen sinde fortalte en historie om et menneske, så ville denne historie blive hængende ved den person hele livet, ligegyldig hvor længe han levede; de fleste mennesker ville tro på historien derfor måtte de ikke bære falsk vidnesbyrd.

Medens jeg talte, var der en, der prikkede mig på skulderen, og da jeg vendte mig om, stod præsident Richards lige bag ved mig og sagde: ,,Jeg vil gerne have lov til at tale alligevel."

Hans ord lød omtrent således:

,,Engang var jeg medlem af højrådet i en stav, og der var nogen, der rettede en alvorlig anklage mod en bestemt mand. Vi diskuterede, om vi skulle henvende os til ham og stille ham for en kirkedomstol. Til sidst besluttede stavspræsidenten, at han ville tale med ham privat, og det gjorde han så også. Manden *beviste,* at han ikke alene ikke var var skyldig i det, han blev anklaget for, men at han ikke engang havde befundet sig her i landet, på det tidspunkt, hvor det, han blev anklaget for, skulle være sket. Og han gjorde det så eftertrykkeligt, at ingen af os var i nogen som helst tvivl. Han havde været bortrejst og kunne på ingen mulig måde havde gjort det."

Han sagde: ,,Der gik 40 år, og denne mand kom på tale med henblik på en meget høj stilling inden for kirken. Mod min vilje opdagede jeg, at jeg sad og spekulerede på, om den historie mon kunne have noget på sig, selv om det var blevet bevist uden skygge af tvivl, at den ikke passede. Jeg måtte ligefrem lægge bånd på mig selv for ikke at stemme imod ham på grund af en 40 år gammel historie, om hvilken det var blevet bevist, at den ikke havde noget på sig." Så satte han sig ned, og jeg fortsatte med at tale.

Dette kan også ske for jer. Og hvis noget sladder bliver fortalt om jer, så vil I forstå hvad jeg mener.

ttil min søn

JONAS

AF JOHN A. TVEDTNES

Den historiske ægthed af historien om Jonas er blevet draget i tvivl af visse videnskabsmænd på grund af flere forskellige aspekter. For det første, siger de, er beretningen meget flydende, og skønt der nævnes nogle stednavne (Ninive, Joppe, Tarsis), så nævnes kongen af Ninive for eksempel slet ikke.

For det andet, er Det gamle Testamente den eneste kilde til Ninives indbyggeres dramatiske oplevelse.

For det tredie får selve den måde Jonas' bog er skrevet på, mange eksperter til at tro, at den er pure opspind, skrevet i den udtrykkelige hensigt at bevise hebræernes Guds allestedsnærværelse og kærlighed (derfor mangelen på historisk baggrund).

For det fjerde, siger nogen, findes der ingen hval eller ,,stor fisk", hvis hals er så stor, at den kan sluge et menneske helt.

De første tre indvendinger er af natur negative, og man kan intet slutte ud fra dem. En sand historie kan udmærket være skrevet uden historisk perspektiv, hvis formålet med fortællingen er at bevise noget bestemt. Hvis ikke befolkningen i Ninive havde omvendt sig så dramatisk, havde historien om Jonas været uden historisk værdi. Men dens værdi rent moralsk berettiger dens eksistens og viser os igen, hvad Guds kærlighed kan udrette, hvis vi er lydige mod de befalinger, han giver os.

Det bliver nemmere at forstå, at Jonas var bange for at skulle prædike omvendelse i Ninive, når man kender noget til de grusomheder, som assyrerne var kendt for. Den assyriske konge Ashurnasirpal II lod for eksempel alle vide, hvorledes han lod sine fanger tortere, også kvinder og børn. Nogle lod han dø af tørst, medens andre blev muret inde eller brændt levende. Andre igen blev spiddet på lange stave, fik noget af huden flået af, hvorefter man lod dem udtørre i solen. Det nu meget berømte vægpanel, Sennacherib fra Ninive, viser indtagelsen af Tarsis, og man ser assyrerne tortere de israelitiske fanger på denne måde.

De, der var heldige, slap med en lettere form for tortur, som for eksempel at få skåret en hånd, et øre, en finger eller næsen af, eller øjnene blev stukket ud på dem.

Jonas' frygt for assyrerne var derfor berettiget. Det var først efter, at han havde været udsat for et voldsomt uvejr til søs og for den oprivende oplevelse, at blive slugt af en fisk eller en hval, at han bestemte sig til at risikere et møde med Ninives ugudelige befolkning.

Jesus har omtalt Jonas, hvad der gør dennes historie mere troværdig. (Se Matt. 12:38-41; 16:4; Lukas 11:29-30) Og det er interessant at lægge mærke til, at den græske udgave af Det nye Testamente bruger ordet ,,hval" medens der i den hebraiske udgave står: ,,men Herren bød en stor fisk at sluge Jonas." (Jonas 2:1) (NB! den danske udg. siger ,,havdyr".)

I den engelske udgave af Det gamle Testamente, som også er oversat efter det hebraiske, står der, at Herren ,,prepared" altså beredte en stor fisk. Og den kendsgerning, at fisken blev beredt, kunne tyde på, at det ikke var et helt almindeligt dyr, og at i det øjeblik dette dyr var beredt specielt med dette formål for øje, så er der jo ikke noget til hinder for, at det sagtens kunne sluge et menneske helt. Til og med findes der en dokumenteret historie af nyere dato, om en mand, der virkelig blev slugt af en hval, og som kom levende fra det, så han kunne fortælle om det.

I 1891 kom nogle hvalfangere, der lå ud for Falklandsøerne, i vanskeligheder. En hval, der kom op til overfladen, da den var blevet ramt af en harpun, ramte den lille fangerbåd med sin kæmpemæssige krop, så den kæntrede. Tre af de mænd, der var om bord, nåede ikke at klare sig tilbage til moderskibet.

Senere samme dags aften fik man igen trukket den døende hval op til overfladen og tøjret den til skibets side. Da mandskabet begyndte at partere den, fandt de en af de tre mænd, man savnede, inde i hvalens bug. Han havde overlevet i sit undersøiske fængsel i 15 timer. Syren i hvalens bug havde for bestandig bleget hans hud; han havde mistet sit hår og var næsten blind. Bartly, som manden hed, var ude af stand til at fortsætte i sit fag, men han lod sig omskole og levede som skomager resten af sine dage.

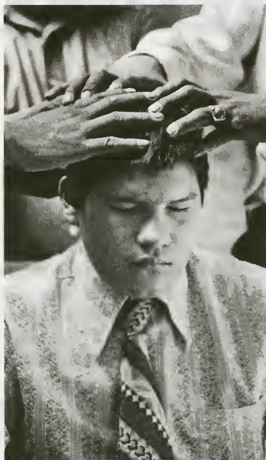
Den tilsyneladende usandsynlige historie om Jonas bliver langt mere troværdig, når den overvejes i forbindelse med den lige så fantastiske men sande historie fra vor tid. Og i hvert fald ved man, at profeten Jonas, søn af Amittaj, levede i kong Jeroboam II's herredømme. ,,Se 2. kongebog 14:25)

Bror Tvedtnes er doktor aspirant i antropologi ved det hebraiske universitet i Jerusalem. Han virker som rådgiver for grenspræsidentskabet i Jerusalem.

Den Helligånds gave

Det sker ofte ved fastemødet, at en dreng eller en pige, der er otte år eller mere og som er blevet døbt (og somme tider, at en ældre person som er blevet døbt) bliver bedt om at komme op til forhøjningen sammen med sin far eller en anden, der bærer Det melkisedekske Præstedømme. Den, der får bekræftelsen, sidder på en stol; den, der bærer præstedømmet og som skal udtale bønnen, lægger sine hænder på personens hoved sammen med andre værdige mænd, og vedkommende bliver så bekræftet som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

De ord, der bruges i bønnen, er meget enkle, men de er af stor betydning: ,, . . . bekræfter dig som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og siger til dig: modtag den Helligånd."

I skrifterne står der, at alle skal døbes og modtage den Helligånds gave, så de igen kan vende tilbage og bo sammen med vor himmelske Fader.

Den Helligånd er en helt speciel og hellig person. Han er et af guddommens medlemmer. Men medens vor himmelske Fader og Jesus har legemer af kød og ben ligesom vi har, så har den Helligånd kun et menneskes form. Han er en ånd, som kan tale til os så stille, at vi kan lytte til ham uden at høre en eneste lyd.

Den Helligånd kan fortælle os, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert. Han kan hjælpe os, så vore vidnesbyrd bliver ved med at vokse. Han kan lede os uden om farer, huske os på de ting, som det er vigtigt, at vi husker, og trøste os, når vi er kede af det. Men vi må alle sammen adlyde vor himmelske Faders befalinger og lære at lytte til den stille stemme inden i os før vi kan få disse velsignelser.

Helligånden vil hjælpe os hele livet igennem med at dele evangeliet med andre, hvis vi søger hans hjælp. Han vil også bære vidnesbyrd for dem, som ærligt søger at finde ud af om evangeliet er sandt.

Når en mand gennem Det melkisedekske Præstedømmes kraft siger til dig ,, . . . modtag Helligånden" så modtager du en kostelig gave, der vil kunne hjælpe dig gennem hele livet. Tænk på, hvad det betyder, når du synger i søndagsskolen eller primary:

Vil han lede mig hver dag
beskytte og værne og give sjælen
lys,
Lyt nu, lyt nu, thi Ånden kan
blot hviske,
Lyt nu, lyt nu, til dens sagte røst.

(,,Den lille, stille stemme" i Syng Med Mig.)

Tungen er

Kong Abadusia fik engang mange nye fanger, der skulle tjene ham, efter at der var blevet udkæmpet et sejrrigt slag.

,,Det er vel nok en gruppe smukke og udmærkede mennesker," sagde kongen til dronningen.

,,Du taler klogt og sandt, min konge," sagde dronningen rosende.

,,Men," fortsatte kongen, ,,hvordan skal vi bære os ad med at vælge en af dem til vor betroede tjener, når de alle synes lige stærke og intelligente?"

Kongen sendte bud efter sin vismand og spurgte: ,,Hvordan bærer vi os ad med at vælge den bedste til at tjene os, når der er så mange fanger?"

Det er virkelig en vanskelig opgave," svarede den vise mand, ,,men det kan godt lade sig gøre. Hold opmærksomt øje med dem og se efter disse kendetegn: en, hvis fødder er så hurtige som en gepard, hvis blik er så skarpt som en høgs, og hvis stemme er så blid som et lams. For at prøve hans intelligens sender du så denne mand hen på torvet og siger til ham, at han skal købe noget godt. Send ham så afsted engang til og sig, at han skal købe noget dårligt."

Kongen overvejede den vise mands ord og besluttede sig til at gøre, hvad han havde sagt.

Nu rygtedes det blandt fangerne, at kongen søgte en, der kunne tjene ham og den blide dronning. Enhver af dem ønskede at blive den udvalgte, så de stod allesammen ret og udførte alt, hvad man bad dem om.

hjertets pen

AF DOROTHY LEON
Illustreret af Sherry Thompson

Imens holdt kongen øje med fangerne, både når de arbejdede, når de gik og når de løb, når de talte, og når de spiste. En dag lagde han mærke til en bestemt mand, der holdt sig så rank som pyramiderne. Hans skridt var hurtige og sikre, og hans øjesyn så langt. Når han talte, var hans stemme som en varm brises hvisken.

Kongen kaldte den unge mand til sig og gav ham nogle mønter. ,,Gå hen på landsbyens torv," befalede han, ,,og køb noget godt."

Snart vendte fangen tilbage med en tunge.

,,Gå nu hen og køb noget dårligt," beordrede kongen. Og den unge mand vendte tilbage med en tunge mage til den første.

,,Hvad skal det betyde?" sagde kongen temmelig irriteret. ,,Når jeg sender dig hen på torvet for at købe noget godt, så køber du en tunge. Og når jeg sender dig derhen igen for at købe noget dårligt, så køber du også en tunge."

,,Ja, Deres Majestæt," svarede fangen. ,,Det er rigtigt. For fra tungen kommer der godt og fra tungen kommer det som er dårligt og ondt. Når tungen taler gode og retfærdige ord, så er der intet der kan sammenlignes med den i godhed, men når den taler ondskab usandhed, så er der intet, der er værre."

Kongen og dronningen blev meget glade. Og fra den dag af tjente den kloge unge mand kongen og dronningen af et glad og ærligt hjerte.

En junonia

Mark kunne knap vente, til det blev lørdag. Lørdag aften ved 10-tiden ville vandstanden nemlig være lavere end på noget andet tidspunkt hele resten af året. Så kunne han måske finde en af de sjældne, spiralformede bløddyrskaller, som kaldes en junonia, til sin samling.

Da Marks familie var flyttet ud i deres nye hus i nærheden af stranden tidligt på foråret, begyndte Mark at samle på skaller og sneglehuse. Han havde mange smukke eksemplarer i alle mulige faconer og farver, men lige meget hvor meget han havde søgt, så havde han ikke kunnet finde en junonia. Han havde kun set billeder i bøgerne af denne skinnende hvide, kegleformede skal med de brune firkanter.

Men Marks optimistiske forhåbninger brast, da han tidligt lørdag formiddag så en bil standse foran deres hus. Tante Jen stod ud af bilen og gik om på den anden side af den for at lukke døren op for sin søn, Herb, og hjælpe ham med at føle sig vej ud af bilen.

Mark tænkte på, at Herbs blå øjne så ud til at være så store som underkopper bag de tykke brilleglas. Han følte et jag af medlidenhed ved at se, hvordan Herbs mor praktisk talt måtte føre ham op ad stien til huset.

,,Dav," råbte Herb, da de to kom gennem havelågen.

,,Dav", svarede Mark, idet han prøvede på at lyde bare nogenlunde munter. Han følte sig lidt skyldbevist, da han så, at hans fætter bar på den æske med skaller og sneglehuse, som han selv havde givet ham for at holde ham beskæftiget, så han selv kunne få fred sidste gang Herb havde aflagt ham et besøg, så derfor sagde han: ,,Kom og se de skaller, jeg har fundet, siden du var her sidst."

Herb fulgte med Mark ind på dennes værelse. Mark gav ham to af sine nye skaller i hånden.

,,De er vel nok flotte," sagde Herb, medens han hurtigt bevægede sine fingre over deres overflade. ,,En hestemusling og en molbøsters. Ikke også?"

,,Det er rigtigt. Men du brugte slet ikke dit forstørrelsesglas til at se på dem," svarede Mark

Indholdsfortegnelse

DEN *danske* STJERNE

1974

til Mark

AF CAROLYN GLOECKNER

forundret. ,,Hvordan kunne du vide, hvad slags det var?"

,,Ved at føle på dem," forklarede Herb. ,,Jeg lærte at bestemme de skaller du gav mig ved hjælp af en bog fra biblioteket."

,,Du har sandelig gjort noget ved det, Herb," sagde Mark. ,,Jeg vidste ikke, at du var så interesseret i skaller."

,,Jo. Jeg håbede på, at vi kunne tage ud at lede efter skaller sammen," foreslog Herb ivrigt.

,,Det bliver meget lavvande i aften," svarede Mark tøvende. ,,Så kunne vi måske lede efter skaller?"

Herb og Mark tilbragte eftermiddagen og begyndelsen af aftenen med at studere Marks samling. Det forbavsede Mark at se, hvor hurtigt Herb kunne bestemme de forskellige skaller bare ved at føle på dem.

,,Hvad er det her?" spurgte Herb, idet han holdt et stykke skal op.

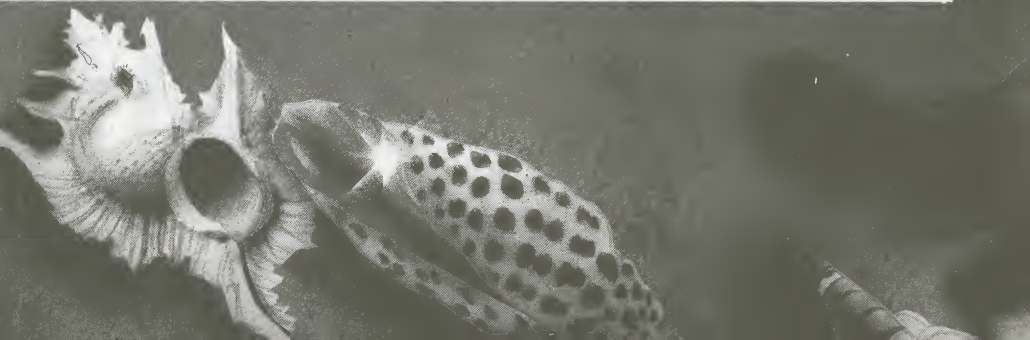
,,Det er et stykke af en junonia," sagde Mark. ,,Junoiaer er meget sjældne. Jeg har længe ønsket at finde mig en, men jeg har kun fundet sådan nogle stykker som det der. Der er et billede af en hel en i bogen her."

Herb trak et forstørrelsesglas frem af lommen og gav sig til at studere fotografiet. ,,Den ser spændende ud," samtykkede han. ,,Det er sandelig en god bog. De har ikke engang sådan en god bog på biblioteket."

Omsider blev klokken ti. Med voksende spænding fandt Mark en spand, en skovl og en stavlygte frem. Så gik de to drenge langsomt ned mod vandkanten.

,,Jeg ved godt, at jeg sinker dig," sagde Herb pludselig. ,,Jeg tror hellere, du selv må lede efter skaller så sætter jeg mig her på stranden og venter."

Mark turde knap tro på, at Herb var villig til at lade ham gå videre alene! Men efterhånden som de nærmede sig strandkanten, opdagede han, at han faktisk gerne ville have at Herb skulle være med til at lede efter skaller. Folk lod jo altid Herb komme bagefter. Mark begyndte pludselig at indse, hvor svært det måtte

være for Herb altid at være alene og vente, mens andre mennesker gik videre.
,,Nå! Du sinker mig såmænd ikke så meget," svarede Mark. ,,Desuden er det bedre at gå langsomt, så er vi sikre på ikke at gå forbi noget spændende."
Herb tav lidt. Da han omsider sagde: ,,Tak," syntes Mark, at han kunne høre, at hans stemme var lidt grødet.

Da drengene nåede ned til stranden, var det ebbe. Der var blevet afdækket et bredt stykke med mudret sand, og Mark kunne se store bunker af skaller spredt her og der. Medens drengene gik gennem det våde sand, fik Mark nu og da øje på en god skal og lagde den ned i sin spand.
Pludselig fik han en ide. ,,Hør, Herb, kunner du ikke også lede efter skaller. Du behøver bare at knæle ned ved en af bunkerne og føle dig frem til de skaller, du gerne vil have."

,,Det er en mærtig ide," sagde Herb ivrigt.
Drengene gik videre, indtil de kom til en lille dynge skaller. Herb knælede så ned og følte sig igennem dyngen. Inden der var gået ret lang tid, havde han fundet en lille men fuldkommen regelmæssig hjertemusling, en stor knivmusling og en molboøsters.
Pludselig kom der et udbrud fra ham: ,,Du! jeg tror, jeg har fundet en . . . " Så tav han. ,,Nej, det er vist bare et stykke af et eller andet. Du Mark! Hvorfor kommer du ikke selv og ser på denne dynge? Der er sikkert en masse, jeg ikke har fået med."
Mark kom over til ham og bøjede sig ned for at lede. Skallerne lyste i lyset fra hans stavlygte.
,,Jeg tror, at du allerede har fundet alle de gode," sagde han lidt efter.
,,Se nu ordentligt efter," blev Herb ved. Mark forstod ikke, hvorfor Herb ville blive på det samme sted hele tiden. Der var trods alt mange andre dynger med skaller på stranden. Men han bestemte sig alligevel til at kigge på bunken en sidste gang.
Så var det, at han pludselig fik øje på noget — en fuldkommen junonia! Han turde knap tro sine egne øjne. Den var regelmæssig i faconen, og så var den hel!
,,Jeg har fundet en junonia!" råbte Mark til Herb.
Da drengene igen gik langs stranden, begyndte Mark at tænke over, hvad der var sket. Hvorfor havde Herb ikke selv fundet junoniaen? tænkte han. Den havde trods alt ligget alleröverst i dyngen. Hen måtte bestemt have rørt ved den.
Da de kom hjem, glemte Mark det igen, fordi han var så optaget af at anbringe sin flotte junonia i udstillingsæsken. Alle ønskede ham til lykke, men ingen virkede så glad som Herb.
Senere samme aften hørte Mark Herb sige til Tante Jen: ,,Jeg er glad for de skaller som folk giver mig, men det er nu sjovere selv at finde dem."
Mark tænkte over, hvad han havde sagt, mens han så på sin smukke junoniaskal. Herb havde hele tiden vidst, at den lå der i bunken, mente han; ,,men han vidste også, at den ville komme til at betyde mest for mig, hvis jeg selv havde fundet den!"
Da Herb næste formiddag var ved at gøre sig klar til at tage afsted, rakte Mark ham den bog med billederne, som de havde studeret sammen dagen før. ,,Hvorfor tager du ikke den her bog med hjem, Herb?" foreslog han. ,,Så kan vi bruge mange timer til at lede efter skaller, når du kommer igen."
Herbs ansigt lyste helt op af forbavselse. ,,Du kan tro, jeg nok skal gøre noget ved det, så vi kan tage ud, når som helst du har lyst," sagde han ivrigt.
Og Mark mente virkelig, hvad han sagde, da han svarede: ,,Den er mægtig! Jeg kan næsten ikke vente, til du kommer igen."

Sandfærdige historier fra Fijiørne

Et særligt vidnesbyrd

Da Juliet var et ganske lille barn, havde hun forfærdeligt ondt i maven, og hun blev opereret to gange, før hun endnu var et år gammel.

Da Juliet blev ældre, skete det en dag, at hun fik meget, meget høj feber. Hendes mor prøvede på at hjælpe sin lille pige, men der var ikke noget, der syntes at hjælpe. Til sidst bestemte hun sig til at gå hen på missionshjemmet og bede ældsterne om at velsigne sin datter.

Missionæerene gjorde, hvad hun bad om, og da de nogle timer senere vendte tilbage for at se, hvordan det gik med Juliet, sov hun fredeligt.

Juliet blev behandlet på primarybørnenes hospital to gange, men hun blev alligevel aldrig fuldstændig rask. De velsignelser, hun fik, gjorde alligevel, at hun havde det bedre.

Juliet blev ved med at opfordre sin familie til at blive medlemmer af kirken. Endelig i marts 1968 blev de allesammen døbt. De fik mange venner i kirken og var meget glade. Det er med en ganske særlig kærlighed, de tænker på Juliet og hendes vidnesbyrd, og de er taknemmelige for, at hun fik både dem og mange andre til at slutte sig til kirken.

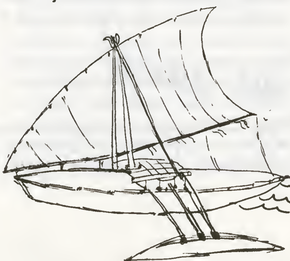
Et godt eksempel

Jayant elskede kirken, selv før han blev medlem. Han kunne godt lide at høre sin onkel tale om evangeliet og om, hvordan han havde været den første inder på Fijiøerne, der havde sluttet sig til kirken.

Efter at have lyttet til missionærerne, spurgte Jayant sine forældre, om han måtte blive medlem. De gav deres tilladelse, og Jayant gjorde alt, hvad han kunne for at være en missionær over for sin familie ved at efterleve evangeliets principper og ved at være et godt eksempel.

Inden der var gået ret lang tid, blev Jayants far og bror døbt, men hans mor holdt sig endnu tilbage. Hendes bedstefar havde været en højtstående hindupræst i Indien, og hun var bekymret for, hvad hendes familie ville sige, hvis hun blev mormon. Men på grund af sin søns eksempel, blev også hun tilsidst medlem af kirken.

Nu er hele Jayants familie aktive i deres gren i Suva Fiji, og de kender den kærlighed og den glæde, der følger med, når man tjener vor himmelske Fader.

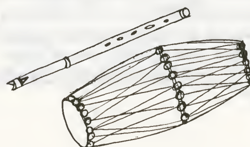
En velsignelse

Oripa boede på en af Fijiøerne. For nogle få år siden var hendes højeste ønske at slutte sig til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hendes store søster var medlem af kirken, og Oripa spurgte sine forældre, om ikke også hun måtte blive medlem; men de gav hende ikke lov.

Endelig, da Oripa var ti år gammel, blev hendes bønner besvaret. Hun var så glad, da hun fik bekræftet sit medlemskab i kirken, at hun ikke kunne lade være med at græde af glæde. Oripa vidste, at vor himmelske Fader ville velsigne hende.

Oripa arbejdede hårdt og gjorde sit bedste både i skolen og hjemme. Alle børnene i sjette klasse på Fijiøerne skulle op til en vigtig eksamen. Da prøverne blev bedømt, havde Oripa fået de højeste karakterer af alle sjetteklasseelever på alle Fijiøerne.

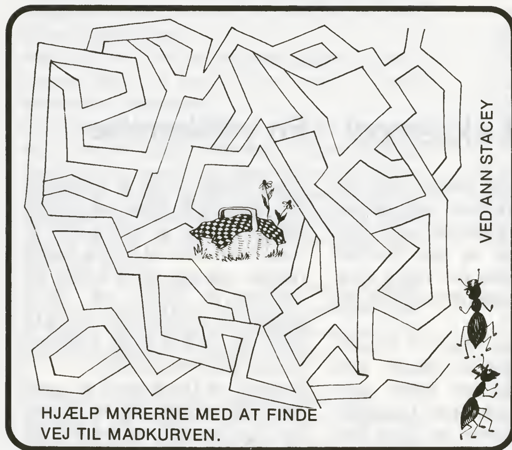
Da Oripas storesøster kom hjem den aften, kyssede hun Oripa og ønskede hende tillykke med at have klaret sig så godt til prøven. Da de stolte forældre spurgte Oripa ud om eksamen, forklarede hun, at hun vidste, at dette var en velsignelse fra vor himmelske Fader, fordi hun var blevet medlem af hans kirke.

Bare for sjov

Folk er så sjove at kigge på!

Prikpusle

Følg prikkerne og find et dyr, der hjælper menneskene.

AF RICHARD H. CRACROFT

Kast dit brød på vandet

Jeg var næsten færdig med min mission. Der var nu kun en uge tilbage, og jeg var blevet afløst fra Baden gren i Schweitz; nu skulle jeg tilbringe min sidste uge i missionshjemmet i Basel.

Jeg var ivrig efter at påbegynde rejsen hjem, for selv om jeg havde arbejdet hårdt og, syntes jeg selv, havde opfyldt min mission godt, og selvom det havde været en meget minderig mission så glædede jeg mig dog til at vende tilbage til min familie; Herren havde velsignet dem med gode økonomiske kår, et godt helbred og styrke. Jeg var stolt af min mor, der fortsat havde båret den tunge byrde, hun havde påtaget sig, da far pludselig var blevet blind i 1951. far havde tilpasset sig udmærket, og til trods for en enkelt depressiv periode nu og da havde han genvundet sit gamle hunør. Set udefra i hvert fald var han den gode, gamle Ralph Cracroft. Men han voksede sig snart endnu større rent åndeligt, for tiltrods for et stort handicap havde han vist verden et smilende ansigt, han havde lært at tilpasse sig og havde fortsat med at tjene kirken nu som før. Jeg var stolt af dem begge to og længtes efter at se dem igen.

Jeg skulle altså forblive i missionshjemmet denne sidste uge og hjælpe til med det forefaldende arbejde, men især skulle jeg hjælpe en gruppe nylig ankomne ældster med at lære lektierne og vænne sig til deres nye opgave.

Kun en af de unge mænd husker jeg endnu. Og jeg mindes især den formiddag, hvor vi sammen gik op ad trapperne til missionshjemmets øverste etage, hvor jeg skulle orientere ham og undervise ham. I løbet af den time vi tilbragte sammen, betroede han mig, at han ikke straks var særlig ivrig for at komme på mission; faktisk havde han først sagt nej tak. Han havde ikke anet sine levende råd, for han vidste ikke, om han havde den nødvendige styrke til at fuldføre en mission, til at forlade sin veninde og til at udsætte sin uddannelse så længe.

Det havde været en mørk tid for ham, sådan som det ofte sker for en ung mand, der er bange for at rive de bånd, der binder ham, over, selv om han måske gerne vil; for han ved, at med denne handling vil alting forandre sig, idet han binder sig til at tjene kirken i i hvert fald to år. Og missionsmarken er ikke et roligt værksted, hvor man kan gå og sysle stille og roligt; den er som en frontlinie i en kamp, og man kan roligt gå ud fra, at i hvert fald nogle vil bide i græsset. Men sejrene er strålende.

Jeg kendte godt alt dette, for jeg havde jo selv været igennem det hele så jeg følte med ham. Jeg bad ham fortælle mig, hvad der fik ham til at forandre mening, for nu sad han jo her sammen med mig i Basel i Schweitz som ordineret missionær.

,,Det var egentlig en besynderlig oplevelse," fortalte han. Med disse modstridende følelser med hensyn til, hvad han skulle gøre, var han for nogle få uger siden gået til nadvermøde i et ward, hvor en af hans venner boede. Mødet var forløbet som sædvanligt, indtil der var en mand, der havde rejst sig og talt særlig stærkt og oprigtigt, en mand, der var blevet blind som voksen. Denne mand fortalte, hvordan Herren havde velsignet ham med mere dybtgående indsigt i livets sandheder, hvordan han nu virkelig var kommet til at se rent åndeligt, og hvordan han til trods for sit handicap, som de fleste mennesker ville synes, var tilstrækkelig stort til at slå et menneske ud, kunne prise Gud for de rigeste velsignelser, som kan blive et menneske tildelt. Den blinde mand fortalte, hvordan han havde tjent Herren hele sit liv, og hvordan Herren nu velsignede ham ud over al måde ved alle de muligheder, han gav ham.

Missionæren tav lidt; det var tydeligt, at han var bevæget. Denne mand, fortsatte han så, havde inspireret ham, og han havde sagt til sig selv: ,,Hvis sådan et menneske, fra hvem Herren har taget den kostelige gave, det er at kunne se, kan prise Gud for hans velsignelser og bære vidnesbyrd om Guds godhed, kan jeg så tillade mig at undlade at anvende de beskedne gaver, jeg måtte være i besiddelse af, i Herrens tjeneste?" I det øjeblik bestemte han sig til at modtage den kaldelse, som han en gang havde afslået at modtage. Han tog hjem og ringede til sin biskop for at sige til ham, at han havde ombestemt sig.

,,Hvad hed den mand?" spurgte jeg.

,,Det ved jeg ikke", svarede han.

,,Men det ved jeg", sagde jeg smilende — men med tårer i øjnene. ,,Det ved jeg."

Dr. Cracroft, som er assisterende lektor i engelsk ved Brigham Young universitetet, har skrevet artikler til mange amerikanske blade og er i øjeblikket medlem af forfatterkomitéen til et præstedømmelektiehæfte. Han er medlem af Bonneville Ward, Provo East Stake, hvor han virker som højrådsmedlem.

Fasteloven historisk set

ÆLDSTE HENRY D. TAYLOR
Assistent til De tolvs Råd

Ved et møde, der blev afholdt for nylig, kom præsident Marion G. Romney med et budskab, der gjorde et stort indtryk på mig. Først sagde han: ,,Det har altid været, og det er stadig kirkens ønske og formål gennem fasteofferet at indsamle de nødvendige kontante midler til velfærdsprogrammet." Og han sagde: ,,Vi kan gøre det bedre, vi bør gøre det bedre, ja, vi må og skal gøre det bedre." Så tilføjede præsident Romney disse fortrøstningsfulde ord: ,,*Hvis vi fordobler vort fasteoffer, så vil vi blive rigere både åndeligt og materielt.* Det har Herren lovet os, og vi har set det gennem tiderne."

For mange år siden, bestemte man en dag, som skulle være fastedagen. En meget vigtig ting ved at overholde fasten var dengang, ligesom det er det i dag, at man giver et rundhåndet bidrag til fastefondet. Kirkens politik med hensyn til dette er fastsat som følgende:

,,Den første søndag i hver måned er normalt fastsat som den dag, hvor man faster og beder, og hvor der holdes særlige vidnesbyrdsmøder. Der bør afsættes tilstrækkelig tid til at bære vidnesbyrd . . .

,,At faste rigtigt vil sige, at man afholder sig fra at drikke eller spise i den tid, hvor man ellers normalt ville spise to på hinanden følgende måltider, at man møder op til faste- og vidnesbyrdsmødet og at man giver et rigeligt fasteoffer til biskoppen, så han kan sørge for dem, der har hjælp behov. Det *mindste* fasteoffer, man bør give, svarer til prisen for de to måltider, man ellers ville have spist." (General Handbook of Instructions (1968) side 40)

Det har imidlertid ikke altid været om søndagen, at man har fastet og holdt vidnesbyrdsmøde i kirken. Præsident Joseph Fielding Smith har fremsat en meget interessant beretning om udviklingen af denne lov og dette princip. Han siger:

,,Fasten og bønnen, som vi kender det i denne uddeling, er noget der er videreført fra menneskenes tidligste historie. Lige fra det øjeblik, hvor kirken blev organiseret, har princippet om at faste under bøn, været en befaling fra Gud. (Se L.&P. 59:8-13; 88:76, 119) Hvad angår valget af en bestemt dag i måneden til dette formål, så har vi dette vidnesbyrd, som Brigham Young bar under en tale, han holdt i det gamle tabernakel i Salt Lake City den 8. december 1867.

Præsident Young sagde: ,, . . . I ved, at vi holder fastedag hver første torsdag i hver måned. Hvor mange af jer, der er her til stede, kender oprindelsen til denne dag? Før der blev betalt tiende, blev de fattige hjulpet med gaver. De henvendte sig til (profeten) Joseph i Kirtland . . . og bad ham om hjælp, og han besluttede, at der skulle holdes en fastedag, og den blev (således) fastsat. Det blev besluttet, at den skulle holdes en gang om måneden, ganske som det er nu, og at alt det, der ellers ville være blevet fortæret på den dag af mel eller kød, smør, frugt eller noget andet, skulle medbringes til fastemødet og afleveres til den, der var blevet valgt til at sørge for de fattige. Hvis vi trofast gjorde dette (sagde Brigham Young), tror I så, at de fattige nogen sinde ville mangle mel eller kød, ost, smør, sukker eller noget andet, de havde brug for? Nej, der ville være flere levnesmidler, end alle de fattige blandt os havde brug for . . ."

Præsident Smith forklarede så: ,,Denne skik med at afholde fastedagen om torsdagen fortsatte i Nauvoo, og også efter at kirkens medlemmer var kommet til Rocky Mountains. Jeg kan huske den tid, hvor visse forretninger og kontorer blev lukket på fastedagen, efter at man udenfor havde hængt et skilt, hvorpå der stod: ,Lukket på grund af fastemøde.'

Ændringen fra den første torsdag i måneden til den første søndag foregik således: Hyrum M. Smith, der senere blev medlem af De tolvs Råd, var missionær i Newcastle, England i 1896. Den torsdag, hvor der var fastemøde, måtte de engelske medlemmer af kirken bede deres respektive arbejdsgivere om at få fri, mod at afgive tilsvarende del af deres løn. Nogle af dem arbejdede i kulminerne, så når de kom op af minerne, måtte de først hjem for at gå i bad og skifte tøj. Dette var både spild af tid og penge. Hyrum skrev til sin far

præsident Joseph F. Smith, og spurgte, hvorfor det, når man nu tog omstændighederne i betragtning, var nødvendigt at lade fastedagen være en torsdag, hvorfor den ikke kunne være en søndag. Præsident Smith tog brevet med til Det første Præsidentskabs og apostlenes møde og delagtiggjorde dem i det. Følgende er et uddrag af referatet fra deres møde den 5. november 1896:

,Præsident Joseph F. Smith begyndte at tale om fastemøderne, idet han foreslog, at vi forandrede den fastsatte dag fra den første torsdag i hver måned til den første søndag. Selv gik han ind for idéen. Præsident George Q. Cannon var enig heri, og efter at flere andre brødre havde udtalt sig blev det bestemt, at der ikke skulle være noget tabernakelmøde den første søndag i hver måned, men at de hellige i denne by (Salt Lake City) så vel som i andre ward, skulle mødes i deres lokale kirkebygninger eller mødesale klokken to om eftermiddagen for sammen at holde fastedagen.' " (*Improvement Era,* december 1956, side 895)

Foruden at der blev fastsat en anden dag til fastemødet og til overholdelse af fasten, er der noget andet, man bør lægge mærke til. Da profeten Joseph fastlagde programmet i Kirtland i kirkens tidligste dage, blev de hellige bedt om at medbringe de fødevarer, de ellers ville have spist, ti fastemødet. Senere blev denne metode forandret således, at kirkens diakoner fremtidig en gang om måneden henvender sig til de helliges hjem for at modtage fasteofferet i penge.

Der bliver udført mirakler gennem faste og oprigtig bøn. I 1850 virkede Lorenzo Snow, der senere blev præsident for kirken, som missionær i Italien, hvor han prøvede at åbne dette land for den Herre Jesu Kristi evangelium. Han var temmelig genert, men rent åndeligt var han en kæmpe. Hos en familie, som han var blevet gode venner med, var et barn blevet meget alvorlig sygt.

Vi vil blive rigere både åndeligt og materielt, hvis vi overholder dette evangeliske princip

Faktisk indså ældste Snow at dette 3-årige barn kun ville kunne reddes gennem streng faste, kraftig bøn, fast tro og gennem præstedømmets magt. Han vidste, hvor meget drengens helbredelse ville betyde for befolkningen i denne lille, italienske by.

Sammen med sin kammerat klatrede han op til et højt fremspring i bakkedragene, der lidt længere nordpå bliver til Alperne. De fastede og bad, og han bønfaldt i seks lange, angstfyldte timer Herren om at måtte få guddommelig kraft til at helbrede denne lille dreng. Så endelig kom det bekræftende svar; han skulle få lov til det.

Som den ydmyge Guds tjener han var, gik han så igen ned til landsbyen med fuldkommen tro på, at barnets liv ville blive skånet. Drengen fik en velsignelse, hvori der blev sagt, at han ville leve. Nogle få timer senere, da ældste Snow og hans kammerat kom tilbage til dette hjem, havde barnet det meget bedre og var nu godt på vej til at blive rask. Ældste Snow forstod, at de gennem faste og bøn havde nået en barmhjertig himmelsk Faders trone. Til de taknemmelige forældre sagde han: ,,Det er Himmelens Gud, der har udrettet dette for jer." (Se Eliza R. Snow, Biography of Lorenzo Snow, siderne 128-129)

Der er ingen tvivl om, at fasten er et inspirerende program, og der er mange goder forbundet med at overholde den. Præsident David O. McKay opsummerede dem med disse ord:

,,Ordet *faste* bruges om det, at man frivilligt afholder sig fra at indtage føde. Historikerne fortæller os, at fasteskikken kan dateres tilbage til menneskehedens tidligste historie . . .

Men ligegyldigt, hvor og hvordan denne skik begyndte, så er det værd at lægge mærke til, at der knytter sig adskillige goder til overholdelsen af denne skik . . . Alle principperne i forbindelse med faste synes at pege mod den kendsgerning, at faste for det første øger ens fysiske velbefindende; dernæst lærer man selvbeherskelse derved; den giver én lejlighed til at hjælpe andre, og endelig får man åndelig styrke.

Men det allerbedste ved fasten er den åndelige styrke, man får ved at underkaste sin fysiske appetit viljens kontrol." (Se David O. McKay, Gospel Ideals, *Improvement Era,* 1953, siderne 208:213)

En yderst vigtig faktor ved at holde fastedagen i hævd er den, at man overværer faste- og vidnesbyrdsmødet og giver udtryk for sin taknemmelighed over for vor himmelske Fader for hans mange velsignelser.

For mig at se, er der fire faktorer involveret, hvis man skal faste rigtigt, nemlig for det første at man afholder sig fra at indtage noget, for det andet, at man beder, for det tredie, at man bærer vidnesbyrd og endelig, at man yder et fasteoffer.

Jeg er overbevist om, at vi alle sammen har stadig brug for flere velsignelser. En af Herrens ydmyge tjenere, som er medlem af Det første Præsidentskab, har givet en formel, der, hvis vi følger den, vil give os større velsignelser. Og jeg gentager dette inspirerede løfte: ,,Hvis vi fordobler vort fasteoffer, så vil vi blive rigere både åndeligt og materielt."

Jeg er fuldt og fast overbevist om, at det, at betale fasteoffer, medfører rige velsignelser. Og jeg bærer vidnesbyrd om dette i vor Herre Jesu Kristi navn. Amen.

Lørdagens præstedømmemøde den 5. oktober 1974

Din forberedelse til din mission

AF PRÆSIDENT
A. THEODORE TUTTLE
Fra De halvfjerds første Råd

Jeg ønsker at tale til jer unge mænd om jeres fremtidige mission. Jeg var selv engang en ung mand som jer. På jer virker det måske som om, det er meget længe siden, men selv synes jeg ikke, at der er gået ret lang tid. Jeg har gennemlevet hver eneste dag af alle de år, I har levet indtil nu — og mange flere dage. Jeg er også far, og jeg har i min levetid fået en del erfaring med hensyn til unge mennesker.

Når Guds profet erklærer, at det nu er tiden, da vi skal kæmpe for hans sag, udvide vort arbejde og øge antallet af missionærer, så betyder det, at det er *nu,* vi skal gøre det!

Jeg talte med en ung mand om at tage på mission. Han sagde: ,,Jeg har ikke lyst til at tage afsted." Jeg spurgte: ,,Hvad kommer det sagen ved? Vi har behov for dig."

Præsident Kimball har sagt, at vi ikke engang har halvt så mange missionærer, som der er brug for. Kan I ikke se, at det er ligegyldigt, om I har lyst til at tage afsted, eller I ikke har det. Der er behov for jer! Ved I, hvad det vil sige, at der er behov for jer? Broderskabets bånd styrkes og bliver ubrydelige i missionsmarken. I vil udvikle en ganske særlig kærlighed til en kammerat, som I knæler ned i bøn sammen med hver dag. I vil lære at elske mennesker, som I tjener, ligegyldigt hvilken nationalitet, de er af, og hvad der ellers kan skille jer fra dem. Og de vil elske jer. De vil elske jer, fordi I har bragt dem evangeliet.

Mennesker, der er blevet omvendt husker altid dem, der underviste dem. Jeg har hørt mange omvendte tale næsten med ærefrygt om ,,vore missionærer." Tænk på, hvordan det ville være, hvis der var nogen, der bad for jer. Forstår I, hvad det betyder? Dette vil altid være en forædlende indflydelse i jeres liv.

Der findes mange mennesker derude, der beder for at lære sandheden at kende. I er dem, der bedst kan give dem denne sandhed. I øjeblikket er der kun 18.000 af jer, der er ude som missionærer. Der findes næsten 60.000 af jer, der er mellem 19 og 25 år, men som *ikke* er ude som missionærer. Vi har brug for mange, mange flere. Der er ikke noget, der går før end missionsarbejdet. Ægteskabet har ikke prioritet fremfor dette. Jeres erhvervsarbejde kommer også i anden række. Jeres uddannelse bliver afbrudt, så I kan udfylde dette kald. De kurser, I skal følge på højere læreanstalter, kan planlægges sådan, at I både kan udfulde en mission *og* siden hen fuldføre jeres uddannelse. Der er måske nogle af jer, der har et fysisk handicap. Men der er stadig muligheder for, at I kan arbejde som missionærer på et lokalt plan.

Det er først og fremmest spørgsmålet, om I er moralsk værdige, der betyder noget. Vi ønsker ingen svag karakter, når der er brug for åndelig styrke. Studer skrifterne! Få fat i nogle kulørte blyanter. Og læg dem sammen med jeres Mormons bog. Understreg de vers, der er af betydning for jer. Et andet nyttigt redskab for en missionær er beherskelse af et fremmedsprog. Begynd at lære et sprog. Der står, at vi skal ,,blive bekendt med alle gode bøget, sprog, tungemål og folk." (L.&P. 90:15)

Lær at bede altid. Knæl ned morgen og aften. Sørg for at have jeres forbindelse til Herren i orden. Som den unge mand sagde: ,,Når jeg kommer forbi kirken, går jeg altid indenfor, så at Herren ikke, når jeg til sidst bliver båret ind i en kiste skal spørge: ,Hvem er det?' "

Husk på, at unge mænd bliver sultne, enten de er missionærer eller ikke. Men de bliver nu særlig sultne, hvis de *er* missionærer. Lær at spejle et æg, og at lave spagetti. Lær at vaske op og sy knapper i. Dette er ikke kun ,,pigearbejde". For det bliver ikke den slags kammerat, du får i missionsmarken. Hvis du ikke selv kan klare det, så kan din kammerat sikkert heller ikke, og vi er selvfølgelig ikke særlig indstillet på at sende jeres mødre med jer ud i missionsmarken.

Der er meget rodet på visse missionærhybler. Det er fordi, I ikke tidligt i jeres liv lærte at samle ting op, hænge dem op, lægge dem sammen og sætte dem på plads. I kunne begynde nu, men I må selvfølgelig ikke gøre det alt for pludselig, det

kunne jo være, at jeres mødre blev helt forskrækkede. Puds jeres sko. Pres jeres benklæder. Lær hvordan man bærer sig ad med at vaske en skjorte og hænge den på bøjle.

Moderne skifter stadig. Heldigvis er vi ved at bevæge os bort fra den sjuskede hippi-agtige påklædning. Klæd jer ordentligt. I kan lige så godt nu som senere lære at overholde kirkens standarder for påklædning og udseende. Hvis I bare lod jeres hår klippe en lille smule kortere nu, så ville forandringen ikke blive helt så drastisk senere. Det gør jer ikke bare kønnere at se på, det forandrer også et eller andet inden i jer. Hvis I bestræber jer på at følge dagens mode og at være uhøjtideligt klædt, så hold jer stadig indenfor rimelighedens grænser. Når vi er i kirken for at tilbede Herren, bør vi være iklædt vore bedste og reneste klæder. Der er også visse af jeres fædre, der ville gøre godt i at følge disse råd, men det er nu en helt anden snak.

Hvor vil I gerne hen på jeres mission? Hvis I er normale — og det håber vi at I er, det er faktisk en af forudsætningerne, så ønsker I at tage til et eller andet fremmedartet sted langt borte. Eller I ønsker at tage på mission der, hvor jeres fædre var missionærer. Det er også ganske normalt. Der er nogle unge mænd i kirken, der regner det sted, hvor deres fædre tjente, for det eneste rigtige sted — den eneste sande mission. Har I nogen sinde betragtet jeres fædre, når deres gamle missionsmark bliver nævnt? De liver helt op, eller ser længselsfulde ud og må pludselig have brillerne af for at få noget ud at øjet. Hver eneste mand fortjener at kunne føle sig helt varm indvendig ved tanken om de dejlige missionærdage. Derfor vil I, som så mange før jer tage derhed, hvortil I bliver kaldede.

Vidste I, at jeres biskop skal sende kirkens præsident en rapport angående, om I har overtrådt færdselsloven? Hvis I nogensinde har været frataget kørekortet, så skriver han det. Husk på dette og sørg for, at der ikke er noget at sige jer på.

Vi har kun halvt så mange missionærer, som vi har brug for — forbered jer, der er brug for jer

Unge mand, det koster nu omkring $130 om måneden for en mission. Når den tid kommer, hvor I skal afsted, er det måske blevet endnu dyrere. Det betyder, at I vil have brug for mellem tre og fire tusind dollars for at fuldføre en mission. Nogle af jer har ikke penge nok. Så må I se at få penge nok. Herren vil hjælpe jer og jeres familie. I skal begynde så tidligt som muligt. Begynd på et job. Arbejd hårdt. Spar penge sammen. Alt for mange drenge leger for meget, ser fjernsyn og driver tiden væk. Få jer en sparekassebog. Jeg advarer jer: Ød ikke jeres missionærfond bort på en cykel, så en knallert, så et stereosæt og plader o.s.v. Sig ikke til jer selv, at det er en ,,investering", som kan gøres i rede penge, når I skal afsted. At lære at sige nej til sig selv, at kunne nægte sig selv noget og at kunne spare op til et bestemt formål kan meget vel blive de største velsignelser, der kommer ud af jeres mission. Efter at I har gjort alt, hvad der står i jeres magt, så er der måske stadig nogle af jer, der må tale med biskoppen. Det kan være, at han har nogle forslag at stille jer.

I vil være to år ældre, når I vender tilbage fra jeres mission. I dette øjeblik tror I måske ikke, at det betyder så meget. Men jeg kan forsikre jer om én ting, nemlig at der vil ske nogle temmelig betydningsfulde forandringer. Det er klogt at udsætte alle tanker om forlovelse og ægteskab. Det kan sagtens ske, at det ikke bliver den samme partner, I fortsætter sammen med, når I kommer hjem. Der er mange, der med tiden forandrer mening — både for hans og hendes vedkommende.

Selvom en fuldført mission ikke er nogen garanti for et lykkeligt ægteskab, så bidrager den dog til at stabilisere mange ting i jeres liv, som har indflydelse på jeres ægteskab. Det at man bliver rigtig moden, medens man er på mission gør dels, at man selv bliver en bedre ægtefælle, og dels at man bedre er i stand til at vælge en god partner.

Jeg advarer dig, unge mand. Pas på den pige, som ikke regner missionen for noget. Pas på den pige, der driller og frister dig, og som prøver at tage modet fra dig med hensyn til at tage på mission. Du må hellere tage dig i agt. Er det sådan en pige, du ønsker som din evige livsledsager? Det var bedre, om du gjorde ende på sådant et bekendtskab.

I er ikke for unge til at opnå et vidnesbyrd og bære det for andre. Ved en stavskonference kaldte vi en ung pige op til talerstolen. Hun var lige vendt tilbage fra Cumoraskuespillene. Hun bar et brændende vidnesbyrd. Efter at hun havde talt ud, kaldte vi den 17-årige Gary op. Han så meget forbavset ud, da han hørte sit navn nævne. Han rettede sig op til sine fulde 1,80 m og kom op til talerstolen. Det første han sagde var: ,,Jeg ved ikke, hvorfor præsidenten har kaldt mig op; jeg har ikke engang et vidnesbyrd" (han henviste åbenbart til den unge pige, der lige havde talt.) Så talte han om seminarprogrammet i et par minutter, udtrykte taknemmelighed for sin familie og sluttede så: ,,Jeg ved, at evangeliet er sandt, I Jesu Kristi navn. Amen."

Man opnår et vidnesbyrd gennem Helligåndens gave og myndighed. Vi opnår et vidnesbyrd ved at bære det for andre. Benyt jer af enhver passende lejlighed til at bære jeres vidnesbyrd. Hvis I virkelig ønsker at få

et vidnesbyrd og søger efter det, så vil I også få det. I vil få lejlighed til at bære jeres vidnesbyrd for tusinder af mennesker. Dette vil påvirke folk mere end noget andet, I kan gøre. Det er derfor, I bliver kaldede — for at I kan bære vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, at Joseph var en profet, at denne kirke er sand — og at vi har en levende profet.

Der findes mange tusinder her, som aldrig nåede at blive anfører for fodbodholdet, formand for elevrådet eller klasserepræsentant, alt sammen på én gang. I føler jer måske ikke som verdensmænd, når I færdes i selskabslivet. I får måske ikke topkarakterer i samtlige fag. I spekulerer på, om *I* overhovedet er kvalificerede til at opfylde en mission. Unge mand, sørg for at en fast beslutning om at tjene Herren og prædike hans evangelium vokser sig stærk i jeres hjerter: ,,Thi jeg ved, at han giver menneskene efter deres ønske, det være til død eller liv." (Al. 29:4) Jeg ved, at dette løfte er sandt. Herren elsker jer. Han har brug for jer. I har måske ikke alle de egenskaber og evner, som I gerne ville have. Men I har store muligheder. Nogle af jer har begået fejl. Nogle af jer bekymres af dårlige personlige vaner.

Tal med Herren om dem endnu i dag. Hvis det virkelig er noget, der bekymrer jer, så tal med jeres far. Eller I har måske endog brug for at tale med biskoppen. Få tingene i orden med det samme.

De største missionærer, kirken har haft, har været ydmyge mænd — mænd, som har måttet slide hårdt, mænd, som holdt sig tæt til Herren og satte deres lid til ham. Også I kan blive en af de store. Træf beslutningen nu. Få jeres forhold i orden nu!

Forestil jer, hvordan det er at stå foran dåbsbassinet sammen med jeres første omvendte, at hæve højre arm til en ret vinkel og udtale ordene: ,,Med myndighed fra Jesus Kristus døber jeg dig i Faderens, Sønnens og den Helligånds navn." (L.&P. 20:73)

I kan smække en bold lige i målet, I kan være den første, der løber over mållinien, I kan komme løbende på ski ned ad en bjergskråning en dag, hvor sneen ligger løst som pudder, og hvor solen stråler fra en høj himmel. Der er mange ting, der kan bringe jer stor glæde og som vil begejstre jer. Men der er ikke ret mange oplevelser, der vil berede jer det samme stille, bevægende øjeblik, hvor I kan skrive i jeres dagbog: ,,I dag døbte vi hr. og fru Brown og alle deres børn. De er vel nok en dejlig familie!"

Jeg ved, at Gud lever. Jeg ved, at Jesus er Kristus. Jeg ved, at Joseph Smith var en profet. Jeg ved, at præsident Spencer W. Kimball er den levende profet på jorden i dag, i Jesu Kristi navn. Amen.

Fredagens formiddagsmøde den 4. oktober 1974

Vore dyrebare børn

PRÆSIDENT LOREN C. DUNN
fra De halvfjerd's første Råd

Hvilken smuk fredens ånd, Tabernakelkoret udvirkede blandt os med deres sidste sang! Det er et privilegium at være til stede her ved denne konference her til morgen, mine brødre og søstre, og at modtage de instruktioner og den vejledning, som Guds profet giver os. Jeg bærer vidnesbyrd om den kendsgerning, at præsident Kimball er en Guds profet, at han er Guds lovlige administrator på jorden idag, og at de, som vil følge de instruktioner, han har givet os her til morgen, vil erfare, at det, han har sagt til os, er sandt, og at det vil hjælpe til at styrke og opløfte menneskeheden. Præsident Spencer W. Kimball er en Guds profet.

Jeg vil gerne tage mit udgangspunkt i noget, præsident Kimball tidligere har sagt om et emne som han også har berørt til morgen. Han sagde: ,,Denne nation er grundlagt på de enkelte hjem, og de enkelte hjem på de enkelte familier."

Familien, far og mor og børn, er den ældste af alle vore institutioner og er selve grundlaget for civilisation. Intet er mere dyrebart eller af større varighed end familien. Men det er tydeligt, at der i øjeblikket er behov for, at forældrenes rolle i familien klargøres og igen gives sin rette værdi.

Jeg husker, at jeg for nogle år siden var på forretningsrejse til det østlige Canada sammen med et bredt udsnit af erhvervslivets ledere og samfundets ledere i almindelighed. Efter at dagens gøremål var overstået, spiste vi middag sammen; på et tidspunkt i løbet af aftenen, hvor alle var begyndt at slappe af og lære hinanden at kende, var der en af de tilstedeværende, der uden nogen særlig grund begyndte at tale om sin søn, som han øjensynligt holdt vældig meget af. Men alligevel bestod der en konflikt, ja, næsten en fremmedgørelse mellem ham og sønnen, og han var i høj grad i vildrede med, hvad han skulle gøre, hvis han da overhovedet skulle gøre noget.

Hans ord gjorde, at flere andre, der sad ved samme bord, begyndte at fortælle lignende ting. Man kunne se, at det var et emne, som de ikke var vant til at tale om, men de var allesammen bekymret over en eller anden aspekt i deres familieliv, for det meste et eller andet i forbindelse med deres børn.

Skønt vi lever i en tid, hvor der foregår store forandringer, er jeg overbevist om, at forældre er lige så ængstelige og bekymrede for deres børn, som de altid har været. Og hvis familien altså er den grundlæggende enhed i samfundet, så kunne det måske være, at det var på tide at fastslå visse grundlæggende principper.

For det første må forældrene indse, at de har ret til at fastsætte rammerne for deres børns indstilling til tingene og deres opførsel — de har ikke alene ret dertil, det er deres pligt.

For det andet skal forældrene hjemme lære børnene princippet om arbejde eller arbejdets etik, om I vil. Hvor skulle der måske undervises i det værdige i at udføre sit arbejde ordentligt, hvis ikke i hjemmet?

Og for det tredie har forældrene ret til at fastsætte den moralske og åndelige tone i familien for at hjælpe de enkelte familiemedlemmer til at indse, hvor vigtigt det er at efterleve de guddommelige principper, så man kan leve med god samvittighed og i fred med sig selv.

Lad os først tale lidt om forældrenes ret til at afstikke rammerne for deres børns indstilling til tingene og deres opførsel i al almindelighed. Dette er i grunden en guddommelig ret. Gud siger om Abraham, at han ,,skal blive til et stort og mægtigt folk . . . jeg har jo udvalgt ham, for at han skal pålægge sine børn og sine efterkommere at vogte på Herrens vej ved at øve retfærdighed og ret," (1. Mos. 18:18-19) Gud kunne gøre Abraham til overhoved for en stor slægt, fordi han var trofast med hensyn til at undervise sine børn.

Der er nogle i verden, som måske vil sige, at en sådan indflydelse fra forældrenes side virker undertrykkende og fratager barnet dets frihed, men i virkeligheden er det det omvendte, der er tilfældet. Der var en, der hørte en gruppe unge piger tale om en af deres veninders forældre. En af pigerne, der viste modenhed og forståelse udover, hvad man kunne vente af hendes alder, sagde: ,,Hendes forældre elsker hende

ikke; de lader hende bare gøre, hvad som helst der falder hende ind." De andre var enige med hende.

I en artikel i New York Times, som senere blev forkortet med og trykt i Readers Digest (Det Bedste) skriver William V. Shannon følgende: ,,Amerikanske børn . . . er i udstrakt grad ofre for den kendsgerning, at deres forældre har spillet fallit overfor dem. Det ses tydeligt både af deres handlinger og gennem deres ord (skriver han), at mange fædre og mødre ikke aner deres levende råd, og derfor ikke tør foretage sig noget som helst. . . . Mange forældre aner ikke engang, hvordan deres egen indstilling er. Andre tror, at de ved det, men mangler tilstrækkelig selvtillid til at udøve disciplin i overensstemmelse med disse værdier . . ."

Det, der mangler, skriver han, er ikke så meget oplysning om børns udvikling, men *overbevisning*. Skønt arvelighed selvfølgelig spiller en rolle med hensyn til et barns udvikling, så afhænger denne dog først og fremmest af ,,om forældrene er tilstrækkelig interesserede i deres børn til at fastslå og forsvare de nødvendige værdier." Forfatteren skriver også, at det er nødvendigt, at både faderen og moderen sætter børnene og ansvaret i hjemmet før alt andet. ,,At opdrage vore børn er det vigtigste arbejde, de fleste af os nogen sinde vil komme til at udføre."

Han erklærer også, at forældre, ,,der ikke er udholdende i at opdrage børnene i overensstemmelse med deres egne overbevisninger, ikke giver børnene ,frihed' til at udvikle sig selvstændigt. I stedet lader de andre børn og de forskellige medier, primært fjernsynet og filmene, overtage arbejdet." (William V. Shannon, ,,What Code of Values Can We Teach Our Children?" *Reader's Digest*. (Den engelsksprogede udgave maj 1972, siderne 187-188)

Det vigtigste princip, der skal læres i hjemmet er kærlighed. Hvis forældrene vil påvirke, vejlede og vise udholdenhed i kærlighed, så vil børnene også bruge dette princip i alt, hvad de foretager sig. Kærlighedsprincippet kan opveje mange fejltagelser fra forældrenes side, når det drejer sig om at opdrage børn. Men man bør ikke tage fejl af kærlighed og mangel på overbevisning.

Forældrene har både ret og pligt til at gøre deres børn stærke.

For det andet bør der undervises i princippet om arbejde inden for hjemmets rammer. Der findes en hel del materiale, der, i hver fald for De forenede Staters vedkommende, viser en forbindelse mellem det antal mennesker, der lider mere eller mindre af stress, og det stadig lavere antal timer, man gennemsnitlig arbejder om ugen. Der er med andre ord noget, der tyder på, at det er fritiden og ikke arbejdet, der har den største skyld i, at den enkelte føler sig mere og mer stresset.

Under vor opvækst boede min bror og jeg i et ret lille samfund, og min far indså nødvendigheden af, at min bror og jeg skulle lære princippet om arbejde. Altså satte han os i sving på en lille gård, der lå i udkanten af den by, hvor han selv var opvokset. Det var ham, der udgav den lokale avis, så han kunne ikke tilbringe ret megen tid sammen med os, undtagen tidligt om morgenen og om aftenen. Det var et ret stort ansvar for sådan to teenagere, og det skete da også, at vi greb et eller andet forkert an.

Vor lille gård var omgivet af andre gårde, og en af bønderne gik en dag op på min fars kontor for at fortælle ham, hvad vi efter hans mening gjorde galt. Min far lyttede opmærksomt til ham og sagde så: ,,Jim, der er noget, du ikke forstår. Ser du, det, der interesserer mig, et at opdrage sønner ikke kvæg." Jim fortalte os denne historie, efter at min far var død. Til trods for vore fejltagelser, lærte vi at arbejde på den lille gård, og jeg går ud fra, at vi, selvom de aldrig sagde noget om det, godt vidste, at vi var langt vigtigere for far og mor end køerne på gården, eller for den sags skyld alt andet.

Det er givet, at alle familiemedlemmerne i et hjem kan gives opgaver og ansvar, blot disse er afpassede efter deres muligheder og evner, for samtidig med, at de udfører deres opgaver, så lærer de den værdighed, der tølger med at udføre sit arbejde omhyggeligt og føle tilfredshed.

Det tredie er, at forældrene har ret til at lære deres børn moralske og åndelige principper. Lad mig med henblik på dette citere et stykke fra de nyere skrifter:

,,Og atter: Om forældrene i Zion eller nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålæggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved." (L.&P. 68:25)

I sin første tale til kongressen i De forenede Stater fremkom præsident Gerald Ford med denne almengældende kendsgerning: ,,Hvis vi virkelig kunne benytte os . . . af den moralske og etiske kundskab, som er samlet gennem århundrederne, og anvende den i vort mangeartede samfund i dag, så ville vi derved forhindre flere forbrydelser og mere

korruption end alle politibetjente og offentlige anklager tilsammen." Og han tilføjede: ,,Dette er et arbejde, der må begynde i de enkelte hjem, ikke på regeringsplan." (*Christian Sciense Monitor,* 28. august 1974)
I den artikel, jeg tidligere har nævnt, skriver hr. Shannon: ,,Intet har invalideret den dyrekøbte visdom, som menneskeheden har samlet sig siden oldtiden. At slå ihjel, at stjæle, at lyve eller at begære sin næstes ejendom fører stadig til en større eller mindre grad af ulykke og håbløshed for overtræderens vedkommende, såvel som for den, handlingerne går direkte og indirekte ud over . . . ,Du må ikke bedrive hor' lyder måske gammeldags, men hvis man nu siger det på en mere moderne måde — ,Du må ikke slå et andet menneskes familieliv i stumper og stykker', så kan de fleste indse, at det nok var værd at rette sig efter."
Han påpeger også det positive ved selvfornægtelse og det at kunne vente. Efterhånden som de lidt ældre teenagere lærer om kendgerningerne med hensyn til sex, så ville det ikke være nogen skade til, om de udviste en smule selvbeherskelse.
,,Man kan sagtens udholde en lille smule frustration eller indre spænding — og man har endda godt af det. Det er kun nutidens amerikanere", siger han, ,,der betragter frustration, som noget der kommer før kolera på listen over de lidelser, menneskene kan bliver udsat for." (*Reader's Digest*. Den engelsksprogede udgave maj 1972, siderne 189-190)
Dette er bare tre af de principper, som der bør undervises grundigt i inden for hjemmets rammer.
Det næste spørgsmål, der melder sig, er så: Hvordan opnår forældrene den kunnen, der skal til at undervise i sådanne emner? For kirkens medlemmer er svaret, at de lærer det gennem den træning og den kommunikation, som kan finde sted, under familiehjemmeaftenerne. Mandag aften er reserveret familien, og der er intet, er kommer forud for dette. Det er faderen, der præsiderer, men han skal også få andre medlemmer af familien til at træffe forberedelser til denne aften og yde deres bidrag. Hvad der siges og gøres afhænger af, hvad den enkelte familie har behov for. Kirken har udgivet en vejledning, der hjælper forældrene til at undervise børnene i moralske og religiøse principper, sådan at de kan anvende dem i deres dagligdag.
Til forældre, som ikke er medlemmer af kirken, men som alligevel er interesseret i denne form for aktivitet, yder kirken en speciel hjælp. I nærheden af, hvor I bor, er der både deltids- og fultidsmissionærer, som er blevet undervist i, hvordan man holder en familiehjemmeaftenen. De vil gerne vise jer dette program i jeres hjem, uden at I derfor har forpligtet jer til noget som helst. Dette er et tilbud fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og vi er villige til at tilbyde familier, hvor som helst, denne hjælp. Det eneste, vi forlanger, er at hele familien er til stede, særlig faderen eller hjemmets overhoved, da han er nøglen til hele programmet.
Disse unge missionærer er selvfølgelig også parate til at undervise jeres familie i Jesu Kristi evangelium ved efterfølgende besøg. Men hvis I ikke ønsker at fortsætte, så er det op til jer. I alle tilfælde vil I så have et program, som mange uden for kirken allerede har taget til sig, fordi de har en positiv indvirkning på familien og hjemmet.
Der var også engang nogle ledere inden for erhvervslivet, der gennemså familiehjemmeprogrammet og anbefalede deres ansatte det. De ansatte udfører deres arbejde bedre, når alting går godt derhjemme.
Måtte Herren velsigne os forældre, så vi kan indse, at vi har ret til at hjælpe til med at formulere vore børns liv, til at lære dem den værdighed, der følger med hårdt arbejde og til at opretholde moralske og religiøse principper i vore hjem. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Fredagens eftermiddagsmøde den 4. oktober 1974

Vær tapre i kampen for troen

ÆLDSTE BRUCE R. McCONKIE
Fra De tolvs Råd

Fra Pauli skrifter har vi følgende udfordring:

,,Men du, Guds menneske! . . . jag efter retfærdighed, gudsfrygt, troskab, kærlighed, udholdenhed, sagtmodighed;

,,Strid troens gode strid, grib det evige liv," (1. Tim. 6:11-12)

Således skrev vor medapostel til dem, som havde modtaget Guds Søn som deres Frelser, havde påtaget sig Kristi åg, og som havde indgået en pagt om at tjene ham og overholde budene ved at gå i Dåbens vande. Og derfor siger vi til alle dem, der er til stede her i dag, og som på tilsvarende måde har påtaget sig Jesu Kristi navn, og som har stillet sig på rettens og retfærdighedens side: Vær tapre, kæmp alt, hvad I kan. Hold ud. Hold budene. Overvind verden. (L.&P. 64:2)

Idet Paulus talte om sig selv og den voldsomme kamp med verden, som han var gået sejrrig ud af, sagde han:

,,Så venter mig nu retfærdighedens sejrskrans, som Herren, den retfærdige dommer, vil give mig på hin dag og ikke blot mig, men også alle dem, der har glædet sig til hans tilsynekomst." (2. Tim. 4:7-8)

Som medlemmer af kirken er vi midt i en voldsom kamp. Vi er midt i en krig. Vi har stillet os på Kristi side og skal nu kæmpe mod Lucifer og alt, hvad der er vellystig og kødeligt og ondt i verden. Vi har svoret til, at vi vil kæmpe sammen med vore venner og mod vore fjender, og vi må for alt i verden ikke tage fejl af, hvem der er venner, og hvem der er fjender. Som en anden af vore gamle medapostle skrev: ,,Ved I ikke, at venskab med verden er fjendskab med Gud? Den, der gerne vil være verdens ven, gør sig altså til Guds fjende." (Jakobs Brev 4:4)

Den store krig, som raser til alle sider, og som desværre resulterer i, at mange falder, nogle for aldrig at rejse sig igen, er ikke noget nyt. Om det så er i Himmelen, så var der engang krig dér, da det ondes magter forsøgte at tilintetgøre menneskets frie vilje, og da Lucifer forsøgte at føre os bort fra den vej til udvikling og fremskridt, som vor alvise Fader havde skabt for os.

Denne krig fortsætter nu på jorden, og djævelen er stadig rasende på kirken og drager frem for at ,,føre krig mod de andre af hendes slægt, dem, der holder Guds bud og bevarer Jesu vidnesbyrd." (Joh. Åb. 12:17)

Det er nu, som det altid har været. De hellige kan kun overvinde ham og hans hjælpere ,,på grund af Lammets blod og på grund af deres vidnesbyrds ord; og de havde ikke deres liv for kært til at gå i døden." (Joh. Åb. 12:11)

Der findes ingen neutrale. Alle medlemmer af kirken er enten på den ene eller den anden side. De soldater, som udkæmper slagene i denne krig, vil enten som Paulus sejre og vinde ,,retfærdighedens krone", eller for at sige det med Pauli ord, så ,,skal (de) straffes med evig undergang bort fra Herrens ansigt og fra hans vældes herlighed" på den dag, hvor han kommer for at ,,bringe . . . straf over dem, der ikke vil vide af Gud at sige, og over dem, som ikke er lydige mod vor Herres Jesu evangelium." (2. Tess. 1:9, 8)

Faktisk kan det siges, at enhver, der i denne krig ikke kæmper tappert for retfærdighedens sag, mere eller mindre kæmper imod den, og altså støtter fjenden. ,,thi de, der ikke er for mig, er mod mig, siger vor Gud." (2. Ne. 10:16)

Enten er vi for kirken, eller også er vi imod den. Enten stiller vi os på dens side, eller også må tage konsekvenserne af ikke at gøre det. Vi kan ikke overleve åndeligt med den ene fod i kirken og den anden i verden. Vi må træffe et valg. Enten er det kirken eller verden. Der findes ingen mellemting, og Herren elsker en modig mand, som kæmper åbent og tappert i hans hær.

Til nogle af medlemmerne i sin oldtidskirke sagde han:

,,Jeg kender dine gerninger; du er hverken kold eller varm. Gid du var kold eller varm!

,,Derfor, fordi du er lunken og hverken varm eller kold, har jeg i sinde at udspy dig af min mund." (Joh. Åb. 3:15-16) Den, der kun er villig til at kæmpe, hvor omstændighederne er gunstige, er den, der trækker sig tilbage, når kampen er hedest. Det bliver ikke dem, der får

sejrskronen. De er blevet overvundet af verden.

De medlemmer af kirken, som har et vidnesbyrd, og som lever et retfærdigt liv, men som ikke er tapre i kampen for Herrens værk, når ikke til Det celestiale Rige. Deres arv er terrestrial. Om dem er det åbenbaret: ,,Det er disse, som ikke er tapre i Jesu vidnesbyrd; derfor får de ikke Guds riges krone." (L.&P. 76:79)

Som Jesus sagde: ,,Ingen, som ser sig tilbage, efter at han har lagt sin hånd på ploven, er brugbar for Guds rige." (Luk. 9:62)

Hvad er Jesu Vidnesbyrd? Og hvad skal vi gøre for at være tapre i dette? ,,Skam dig derfor ikke ved at vidne for vor Herre," skrev Paulus til Timoteus, ,, . . . men vær med til at lide ondt for evangeliet" (2. Tim. 1:8) Og til den elskede Johannes kom dette guddommelige budskab: ,,Thi Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd." (Joh. Åb. 19:10)

Vor Herres vidnesbyrd! Jesu vidnesbyrd! Hvilken herlig og vidunderlig tanke! Den åbner mulighed for ære og herlighed sammen med Faderen og Sønnen i evighed. Jesu vidnesbyrd er at tro på Kristus, at modtage hans evangelium og at efterleve hans lov.

Jesus er Herren. Han er Guds egen Søn, som er kommet til verden for at løskøbe os mennesker fra Adams fald. Jesus har købt os med sit blod. Han er opstandelsen og livet. Han tilintetgjorde døden og bragte liv og uforkrænkelighed for lyset ved det evangelium" (2. Tim. 1:10). Han er vor Frelser, vor Forløser hos Faderen. ,,Thi der er kun én Gud, og kun én mellemmand imellem Gud og mennesker; mennesket Kristus Jesus." (1. Tim. 2:5)

Frelsen afhænger af Kristus. Kun ved hans navn kan man opnå denne uvurdelige gave. Uden ham ville der ingen opstandelse være, og alle mennesker ville for altid være fortabt. Uden ham ville der intet evigt liv være, og det ville ikke være muligt at vende tilbage til den nådige Fader, de hellige ville ikke kunne opnå en celestial trone. Ingen tunge kan udtale og ingen hjerne forstå alt det, som er givet os af ham. ,,Værdig er Lammet, det slagtede, til at få kraft og rigdom og visdom og styrke og pris og ære og lov!" (Joh. Åb. 5:12)

Vi kan ikke have et fuldkomment vidnesbyrd om Kristi guddommelige sønneforhold og om, at hans godhed vil bliver til frelse for os, med mindre vi modtager det evige evangeliums fylde. Et vidnesbyrd om evangeliet opnås gennem Helligånden. Når Helligånden taler til ånden i os, så er vi fuldkommen overbevist om sandheden af det åbenbarede budskab.

Et vidnesbyrd er gennem åbenbaring at vide, at Jesus er Kristus; at Joseph Smith og hans efterfølgere er vor tids åbenbarere af sandheden om Kristus og om frelsen, og om at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Guds rige på jorden, det eneste sted, hvor frelsen er at finde. Vidnesbyrdet om Jesus er profetiens ånd. Det er åndens gave. Det er kun de trofaste i kirken, der modtager det i fuldt mål. Det er forbeholdt dem, som har ret til Helligåndens stadige nærværelse. Det er den åndelige endowment, der gør en mand til profet i overensstemmelse med Moses' bøn: ,,Gid alt Herrens folk var profeter, gid Herren ville lade sin Ånd kommer over dem!" (4. Mos. 11:29)

Hvad betyder det at være tapper i Jesu vidnesbyrd?

Det betyder at være modig; at anvende al sin styrke, energi og alle sine evner i krigen mod verden; at udkæmpe troens gode strid. ,,Vær frimodig og stærk," befalede Herren Josua og fortsatte så med at sige, at denne styrke og dette mod bestod i nøje at overveje og efterleve alt, hvad der står i Guds lov. (Se Josua 1:6-9) Tapperhedens hovedhjørnesten i kampen for retfærdighedens sag er at adlyde evangeliets hele lov.

At være tapper i Jesu vidnesbyrd er at ,,kom(me) til Kristus og bliv(e) fuldkommen i ham"; det er at fornægte sig selv ,,alt, hvad der er ugudeligt" og elske Gud af hele sig ,,magt, sind og styrke." (Moroni 10:32)

At være tapper i Jesu vidnesbyrd er at tro på Kristus og hans evangelium med en fuldkommen og fast overbevisning. Det er at kende sandheden og guddommeligheden af Herrens værk på jorden.

Men det er ikke det hele. Der skal mere til end blot at tro og at vide. Vi må også være ordets gørere og ikke blot dets hørere. Det er ikke nok, vi er øjentjenere; der skal mere til end blot at sige, at Frelseren er Guds Søn og derfor selv guddommelig. Det, der kræves, er lydighed og personlig retfærdighed. ,,Ikke enhver, der siger til mig: ,,Herre, Herre! skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje." (Matt. 7:21)

at være tapper i Jesu vidnesbyrd er at ,,stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker." Det er at ,,holde . . . ud indtil enden." (2. Ne. 31:20) Det er at efterleve vor religion, at leve som vi prædiker, at overholde budene. Det er dette, der er beviserne på sand religion i et menneskes liv; det er ,,at besøge faderløse og enker i deres trængsel og bevare sig selv uplettet af verden." (Jakobs Brev 1:27)

At være tapper i Jesu vidnesbyrd er at beherske sine lidenskaber, styre sin appetit og hæve sig over alt, hvad der er kødeligt og ondt. Det er at overvinde verden, såvel som han, der er vort store eksempel, gjorde det, han, som selv er det tapreste af alle Guds børn. Det er at være moralsk ren, at betale sin tiende og sine andre ydelser, at holde sabbaten hellig, at bede af et oprigtigt hjerte, at ofre alt, hvis vi bliver bedt derom.

At være tapper i Jesu vidnesbyrd vil sige at stille sig på Herrens side i enhver sag. Det er at stemme som han ville stemme. Det er at tænke, hvad han tænker, at tro, hvad han tror, at sige, hvad han ville sige, og gøre, hvad han ville gøre, hvis han var i den samme situation. Det er at have Kristi sind og være et med ham, ligesom han et det med Faderen.

Vor lære er klar nok; at leve efter den virker måske af og til lidt vanskeligere. Måske kan det hjælpe med lidt selvanalyse, for eksempel:
Er jeg tapper i Jesu vidnesbyrd, hvis min største interesse er at samle til huse i mit jordiske skatkammer fremfor at opbygge riget?
Er jeg tapper, hvis jeg besidder mere af denne verdens gods, end jeg vitterlig har brug og behov for, og hvis jeg ikke bruger af min overflod til at støtte missionærarbejdet, til hjælp til at bygge templer og til at hjælpe dem, der har brug derfor?
Er jeg tapper, hvis det kun er rent intellektuelt, jeg er involveret i kirken og dens lære, hvis jeg er mere interesseret i en religiøs diskusion om dette eller hint, end jeg er interesseret i selv at få en åndelig oplevelse?
Er jeg tapper, hvis jeg er meget optaget af kirkens indstilling til hvem, der kan modtage præstedømmet, og hvem der ikke kan, og hvis jeg synes det er på tide, at vi får en ny åbenbaring desangående?
Er jeg tapper, hvis jeg bruger en båd eller et sommerhus eller en anden form for weekendaktivitet som undskyldning for ikke at opfylde mine religiøse pligter?
Er jeg tapper, hvis jeg tager del i hasardspil, hvis jeg spiller kort, ser pornografiske film, køber ind om søndagen, går udfordrende klædt eller gør nogen af de andre ting, som er accepteret blandt verdslige mennesker?
Hvis vi skal opnå frelse, så må vi sætte de ting, der hører Guds rige til, på førstepladsen i vort liv. For os må det være Guds rige eller intet. Vi er kommet ud af mørket; vi er i besiddelse af Kristi vidunderlige lys. Vi må vandre i dette lys.
Jeg er selvfølgelig ikke i stand til at se ind i fremtiden, men jeg er absolut overbevist om, at forholdene i verden ikke bliver bedre. De vil blive værre, indtil menneskesønnen kommer, hvilket vil sige til verdens ende, hvor de onde vil blive udslettet.
Jeg tror, at verden vil blive værre, og at i det mindste den trofaste del af kirken vil blive bedre. Den dag kommer, hvor vi i langt højere grad end det nogensinde før har været tilfældet vil blive forpligtet til at vælge, hvor vi må kæmpe for kirken, holde os strengt til dens forskrifter, lære om principper, hvor vi må lytte til råd fra profeterne og apostlene, som Gud har sat til at undervise i læren og bære vidnesbyrd for verden. Den dag kommer, hvor dette vil være mere nødvendigt, end det nogensinde har været tilfældet i vor tid eller på noget som helst tidspunkt under denne forvaltning.
Dette værk er Herrens. Det er Guds værk. Det er vor Fader, der er ophavsmand til det. Det er ham, der styrer det. Der findes intet i denne verden, der på nogen måde kan sammenlignes med vigtigheden af Jesu Kristi evangelium. Det er Guds kraft til frelse (Rom. 1:16) og hvis vi vil leve og ånde for evangeliet og dets sag, altid og bestandigt, så vil vi have fred, glæde og lykke i dette liv og gå videre til evig herlighed i det kommende.
Vi forkynder evangeliet og vi bærer vidnesbyrd. Vi har forkyndt sandhedens evige principper her i dag; og når som helst vi forkynder ved Helligåndens kraft, så har vi ret til at bære vidnesbyrd om, at den lære, vi har forkyndt, er sand, samt at menneskene, hvis de lever i overensstemmelse hermed, vil få del i alle de velsignelser, som den nådige Fader så gerne udgyder over deres hoveder.
Jeg bærer vidnesbyrd om sandheden af de lærdomme, der er blevet forkyndt her i dag, og vidner igen om, at Jesus er Herren, at frelsen er i ham, og at hans navn er det eneste navn under himlen, hvorved vi kan blive frelst.
Gud give os visdom, klarsynthed, og beslutsomhed, mod og tapperhed til at kæmpe mandigt i hans hær og som præsident George Albert Smith så koncist udtrykte det „være på Herrens side." I Jesu Kristi navn. Amen.

At være tapper i Jesu vidnesbyrd er at adlyde evangeliet i sin helhed

Fredagens formiddagsmøde den 4. oktober 1974

Hvorfor ikke nu?

ÆLDSTE NEAL A. MAXWELL
Assistent til De tolvs Råd

Mine brødre og søstre, jeg vil gerne tale om og til en særlig vigtig gruppe mennesker, nemlig dem, som helt bestemt har i sinde en skønne dag at begynde at tro og/eller være aktiv i kirken. Men ikke endnu! Det drejer sig ikke om onde mennesker men om gode mennesker, som blot ikke er klar over, hvor meget bedre de kunne være. Sådanne personer holder sig ofte nær til kirken, men de deltager ikke fuldt og helt. De vil billedlig talt ikke gå ind i kirkesalen, men de vil på den anden side heller ikke gå ned ad trappen igen. Det er disse mennesker, der har behov for kirken, og som kirken behøver, men som til dels lever ,,uden Gud i verden."

Til disse mennesker vil jeg — gennem den korte, indtrængende invitation som nu følger — gerne sige, at I kan være forvisset om, at der virkelig er hårdt brug for jeres kammeratskab i kirken og virkeligt behov for jeres særlige talenter og styrke.

Der er gode grunde til, at i beslutter jer nu, for som timerne, dagene og månederne synes at gå hurtigere og hurtigere, bliver viljen til at forpligte sig svagere. De begivenheder, der snart skal indtræffe på denne jord, vil begrænse den lunknes muligheder, fordi de spørgsmål, som Jesus har bragt på bane, er spørgsmål, man ikke kan komme udenom!

Men hvis I virkelig ikke ønsker at forpligte jer *nu,* så lad mig give jer følgende advarsel:

Se ikke alt for grundigt på de nydelsessyge mennesker, der færdes omkring jer, for så vil I opdage det sørgmodige islæt i vellystligheden og I vil kunne høre den kunstigt lydende latter fra dem, som fører et udsvævende liv.

Se heller ikke alt for nøje på de motiver, folk har til at sætte sig op mod Gud, for så vil i lægge mærke til al den tvivl, der knytter sig til deres tvivl.

Pas endelig på ikke at lade den utænkelige tanke strejfe jer at Gud virkelig eksisterer. I kunne jo nemt komme til den dybtfølge konklusion, at han elsker lige netop *jer,* så I, i den sidste ende, ikke kan komme uden om ham og hans kærlighed til jer!

Tænk ikke for meget over, hvad I lærer jeres børn, for hvad der i jer blot er en vis ligegyldighed over for kristendommen, kan i jerès børn blive til direkte fjendskab; for hvad I ikke forsvarer, kan jeres børn måske fuldstændig forkaste.

I må heller ikke tænke nærmere over, om det nu er praktisk og muligt at overholde evangeliets standarder som for eksempel med hensyn til at afholde sig fra indtagelsen af alkohol; for hvis I gør det, vil I blive begravet af et hav af statistiske oplysninger, der beviser, at afholdenhed i virkeligheden er den eneste kur mod alkoholisme, som er både præventiv og helbredende. I vil også indse, at det, at efterleve et eneste forebyggende evangelisk princip, gør mere nytte end tusinder af programmer fra regeringens side, som skal kompensere herfor — disse programmer virker i virkeligheden ofte lige så effektivt, som hvis man gav sig til at sætte liggestolene op på lige rækker på dækket af et synkende skib.

I må heller ikke tænke for meget over andre læresætninger, som for eksempel hvor vigtigt det er, at der er kærlighed i hjemmet: for hvis I overvejer dette alt for længe — i en verden fuld af forældreløse børn, der kun nominelt har forældtre — så vil I indse visse realiteter, der kunne få hårene til at rejse sig på jeres hoveder.

Tænk heller ikke nærmere over den lære, der siger, at I er Guds børn, for hvis I rigtigt overvejer dette, vil det betyde, at I begynder at føle et tilhørsforhold til ham.

I skal endelig ikke begynde for alvor al læse Mormons Bog, for det kunne ske, at de pludselig gik op for jer, at den indeholder klar indsigt i et helt årtusinds hellig historie.

I skal heller ikke forsøge at klemme alt for meget ned i den kuffert, I har i sinde at tage med jer, når i forlader denne verden, for det er de færreste jordiske ting, der slipper igennem det celestiale toldvæsen; kun de ting, der er evige af natur, kan med bringes.

Bed endelig ikke, for I vil få svar fra en kærlig Fader, der lytter til jer.

I må heller ikke tænke for meget over muligheden for, at der er levende profeter på jorden i dag. Tænk i ste-

det på, at de, som er opretholdt som profeter, virker ganske almindelige på mange måder. Glem, at der har været andre profeter, der var fiskere og teltmagere; så jævne var de, at man knap ville have lagt mærke til dem, *hvis* ikke de havde talt og handlet, som de gjorde! For de prøvelser, som får nogle mennesker til at opgive alting, gør kun disse særlige mænd endnu mere nidkære i troen.

Giv jer ikke til at overveje de sociale, politiske og økonomiske tendenser, der i høj grad tyder på, at der er et uvejr i anmarch, medmindre I indser, at der er en uopløselig forbindelse mellem overholdelse af lovene og et samfunds trivsel.

Læs ikke hvad det helligste menneske, der nogen sinde har levet på denne jord, sagde om nødvendigheden af visse ordinanser, for så vil I se, at han ikke tillod nogen undtagelse heller ikke for sig selv.

Studer ikke skrifterne for at undersøge, om gode mennesker stadig har brug for kirken, for det bedste menneske, der nogen sinde har levet, organiserede denne kirke — fordi tilfældig uorganiseret godhed hos den enkelte ikke er stærk nok i kampen mod det onde.

Hvis I nu er blevet stødt over det, jeg har sagt, så tro endelig ikke, at jeres fornærmelse kommer af, at I har trængt til at høre disse ting længe før jeg sagde dem til jer.

I må ikke være helt ærlige med hensyn til det hykleri, der udvises af visse kirkemedlemmer, som måske udgiver sig for at være bedre, end de er, for det kunne være, I snart indså, at der også findes en anden form for hykleri — nemlig at lade som om man er *mindre* involveret, end man i virkeligheden er!

Ja, brødre og søstre, det er bedre at undgå alle sådanne ting, hvis I virkelig ønsker at blive ved med at udsætte at tage en beslutning med hensyn til Kristus og hans kirke.

Josua sagde imidlertid ikke: vælg til næste år hvem I ville tjene; han talte om ,,i dag", medens det stadig er dagslys og før mørket får mere og mere magt. (Josua 24:15)

I skrifterne står der, at da Jesus kaldte sine første disciple, forlod de deres net og både ,,straks". De spurgte ikke Jesus, om de kunne slutte sig til ham efter fiskesæsonen; de udsatte ikke engang deres svar for at få yderligere en fangst hjem. De gik ,,straks" med ham! (Se Matt. 4:20)

Brødre og søstre, I skal handle, for når først sjælen begynder at føle tilbøjelighed til at tro, begynder der at ske forunderlige ting! Når man først forlader trappen, der fører op til kirkedøren og går ind i kirken, så hører man ikke alene musikken mere tydeligt — man bliver selv til en del af den.

I skal handle nu, sådan at når I om tusind år fra nu af ser tilbage på dette øjeblik, I da kan sige, at dette øjeblik betød meget, det var den dag, hvor der blev taget en beslutning.

Glem, at I har spildt jeres evner og jeres tid indtil nu ved at være inaktive. Glem al den stolthed, der gør det vanskeligt at indrømme, at man har taget fejl, for det bliver aldrig *mindre* vanskeligt, end det er nu.

Alle skal vide, hvordan det føles at have et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, hvorved man renses gennem særlig skamfølelses hede, hellige ild, så man, når det er overstået, kan føle en renere kærlighed og have en større evne til at tjene både Gud og sine medmennesker.

De hjerter, der er ,,de verdslige ting hengivne," er så ,,hengivne", at de først må sønderknuses. (L.&P. 121:35)

Faktisk er en af de skadeligste lege, man kan lege med sig selv, den leg, der kaldes ,,ikke endnu", idet man håber at kunne synde bare en lille smule endnu, før man holder op med det; at kunne nyde verdens anerkendelse bare lidt endnu, før man vender sig bort fra dens gunst; at vinde bare en enkelt gang endnu i den materielle verdens chancelotteri; at være kysk, men ikke endnu; at være andre en god næste, men ikke nu. Man kan kun tøve og narre sig selv en vis tid, så må man se den kendsgerning i øjnene, at øjeblikket indtræffer — det øjeblik, hvor alt det, man i tavshed har fornemmet, pludselig bliver til ord og man med tårer i øjnene udbryder: ,,Jeg tror, hjælp min vantro." (Mark. 9:24)

Sandheden er den, at ,,ikke lige nu" i virkeligheden ofte betyder ,,aldrig".

Det er barnagtigt at prøve at løbe fra det ansvar, man har for at tage stilling til Kristus. Pilatus forsøgte at frasige sig dette ansvar for at tage stilling til Kristus, men hans hænder har aldrig været mere snavsede en lige efter, at han havde vasket dem.

Ingen af os kan forandre sin fortid. Men det vi har brug for, er at koncentrere os om det, der er blevet kaldet ,,det hellige øjeblik" for nuet er helligt; vi lever jo i virkeligheden aldrig i fremtiden. Livets hellige gave når os jo altid i form af nuet.

Og når vi river os løs fra verdens snarer, er vi så blevet lovet en ,,hvilereligion" eller paradisisk ro? Nej! Der er lovet os tårer, prøvelser og hårdt arbejde! Men vi har også løftet om til sidst at vinde sejr, og bare tanken herom får sjælen til at glæde sig overmåde.

Mine venner, der findes fodspor på den sti, ad hvilken vi skal gå — spor, som er efterladt af en leder, som ikke fra sin sikre position bag skudlinien sagde: ,,Gå derhen", men af en leder, som sagde: ,,Kom, følg mig." Og vor jordiske leder er en profet, som viser os, hvordan vi skal bære os ad med at tage længere skridt. Ja, til dem, der opholder sig lige uden for kirken på trappen til indgangen, siger jeg: Spørg ikke, hvem (kirke) klokkerne ringer for. De ringer for jer. Og hvis I ved, at hvert knæ en dag skal bøje sig, og hver tunge bekende, at Jesus Kristus er Herren (L.&P. 88:104) hvorfor så ikke gøre det nu? For når denne samlede bekendelse engang skal aflægges vil det ikke betyde helt så meget, at man knæler, når det ikke længere er muligt at stå ret op! Jeg beder om, at vi indtil da må være anderledes, så vi kan udrette noget i verden; og må Gud for vor skyld fremskynde den tid derom beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Søndagens formiddagsmøde den 6. oktober 1974

ÆLDSTE HOWARD W. HUNTER
Fra De tolvs Råd

At kende Gud

Det er på denne årstid, vi plejer at mødes til kirkens generalkonference her i dette store, historiske tabernakel, som blev bygget af de tidligste pionerer, som bosatte sig her, da dette endnu kun var en ødemark i de stort set ukendt bjerge vestpå. Der er kommet mennesker til denne konference fra alle verdenshjørner fra mange, mange lande. Det er vidunderligt at se ud over denne store forsamling. Der er nogle, der har hovedtelefoner på; de lytter til talerne på deres eget sprog. Skønt vi taler engelsk, så bliver det, vi siger, samtidigt oversat for dem, som taler andre sprog, således at vi alle kan forstå hinanden.

For blot nogle få år siden ville det ikke have været muligt at simultantolke for en så mangesproget forsamling, ligesom det heller ikke ville have været muligt at rejse så langt på blot de få timer, det har taget os at nå hertil. Vi forbavses og glædes over disse moderne opfindelser. I sin søgen efter at dygtiggøre sig er mennesket nået ud på områder, der for blot nogle få år siden var ganske ukendte, og er ved at gøre sig til herre over jordens elementer og naturkræfterne.

Videnskabernes hurtige fremskridt og det faktum, at de videnskabelige opdagelser i stadig større omfang anvendes for at lette os dagligdagen, kan virke temmelig overvældende, men alligevel ved vi jo, at det bare er et resultat af anvendelsen af en naturlov — Guds lov. Der er mange moderne, videnskabelige opdagelser, som forbløffer os, ja, nogle af dem virker måske mærkeligere end mange af de mirakler, der er fortalt om i både Det gamle og Det nye Testamente. Men hvor forbløffende mange af disse moderne opfindelser end virker i begyndelsen, så bliver de dog snart til noget dagligdags og almindelig accepteret.

Menneskets viden er øget meget hurtigt, og den videnskabelige forskning har accelereret på en måde, man aldrig før har set i historien. Dette er resultater af forretningslivets, industriens, regeringernes og uddannelsesinstitutionernes samlede anstrengelser. En stor del af de økonomiske midler i verden er helliget denne forskning, og der er hundrede tusinde mænd og kvinder verden over, der giver af deres tid og kræfter for at vinde mere indsigt og forståelse i naturens orden gennem forskning. Vor søgen efter at kende universets love, som vi ved altid har eksisteret, har fået nye højder, og der forskes stadig mere og mere for at finde frem til disse sandheder.

Videnskaben opdager stadig nye ting, som kan hjælpe mennesket i denne moderne verden, og dette har skabt den højeste levestandard, man nogen sinde har kendt. Men fordi vi har alt det, vi behøver, kan vi så vende os bort fra Gud, fra religionens læresætninger eller fra Jesu Kristi evangelium? Med denne større viden, vi har fået, er vi blevet tilbøjelige til at regne de videnskabelige metoder, til at bevise en ting, for det eneste saliggørende, og derfor er der nogle, som ikke tror på Gud, fordi hans eksistens ikke kan underbygges af et sådant bevis. I virkeligheden er videnskabelig forskning et forsøg på at konstatere sandheden, og de samme principper, hvorefter man gør dette, anvendes således også i forsøget på at afgøre, om religionen er sand.

Da Jesus holdt sin bjergprædiken til mængden, der var forsamlet, sagde han:

,,Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.

,,Thi enhver, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op." (Matt. 7:7-8)

Her får vi ligefrem det råd, at vi skal søge med et fast fortsæt om at finde sandheden, virkelig lede efter den. Dette gælder lige så meget religion,

Det største man kan er at søge efter Gud — til denne søgen skal man have tro

som det gælder videnskaben — fremgangsmåden er i begge tilfælde den samme. Det kan udmærket være, at det kræver, at man bruger et helt liv på at undersøge det nødvendige materialer, at sortere det fra, der viser sig ikke at passe og skille sandheden ud, hvor den findes.

Hvor vigtig den videnskabelige efterforskning end er, så er den vigtigste søgen for et menneske dog hans søgen efter Gud — at opdage, at han virkelig eksisterer og at lære mere om hans Søns Jesu Kristi evangelium. Det er ikke let at nå til en fuldstændig forståelse af Gud. Det kræver, at man bestandig søger at lære mere, og der er nogle, der ikke kan få sig selv til at gøre sig denne anstrengelse. I stedet for at stræbe efter forståelse, vælger de at følge den modsatte vej, som ikke forlanger noget af dem, og fornægte hans eksistens. Der er en forfatter, der har udtrykt det således:

,,Der findes musikere, men de fleste af os er ikke musikere, nogle fordi de mangler talent for de flestes vedkommende formodentlig fordi de mangler lysten. Men selv blandt dem, der virkelig er begavet med et musikalsk talent, er der ingen, der nogen sinde er blevet en stor kunstner uden vedvarende stadigt arbejde. Lige meget hvor berømte de store navne indenfor musikken er blevet, så øver de sig stadig mange timer hver dag . . . Ingen sportsmand bliver fremragende, ingen mekaniker bliver dygtig til sit fag, ingen læge bliver ekspert, ingen foredragsholder god, og ingen sagfører får et stort navn . . . uden mange, mange timers hårdt arbejde . . . Ville det så ikke være dumt af mig at lukke mine øjne og øren og sige, at der ikke findes nogen musikere fordi jeg ikke har talent til at blive musikere; at der ikke findes nogen Edison'er, fordi jeg ikke kan blive opfinder; at der ikke findes nogen, der er dygtige til noget, fordi jeg selv hverken har talenterne eller viljen til at arbejde så hårdt, som det er nødvendigt for at blive en stor kunstner? Og når man ser logisk på det, ville det så ikke

være lige så dumt, hvis et menneske sagde, at der ikke var en Gud, kun fordi han selv ikke havde opdaget ham? . . .

,,Den, som slet ikke forsøger at opnå nogen viden om Guddommens eksistens, vil heller ikke i dette liv komme til at opdage, at der er en Guddom. Men hans uvidenhed giver ham ingen ret til at sige, at der ingen Gud er." (Joseph F. Merril: *The Truth-Seeker and Mormonism,* Deseret Book Co. siderne 76-77)

Enten man søger viden om videnskabelige principper, eller man søger viden om Gud, så må man have tro. Alting begynder med tro. Der er blevet givet mange definitioner på tro, men den klassiske definition blev givet af forfatteren til brevet til hebræerne med disse betydningsfulde ord: ,,Tro er fast tillid til det, man håber, overbevisning om ting, man ikke ser." (Heb. 11:1) Med andre ord, troen giver os tillid til de ting, vi håber, og en overbevisning om de ting, vi ikke kan se. Videnskabsmanden kan ikke se molekylerne, atomerne eller elektronerne, men han ved alligevel, at de eksisterer. Han kan ikke se den elektricitet, den udstråling eller den magnetisme, han arbejder med, men han ved, at den er der alligevel. På samme måde er det med dem, der oprigtigt søger efter Gud; de kan ikke se ham, men gennem troen ved de, at han eksisterer. Det er mere end et håb. Troen gør det til en overbevisning — et bevis om ting, man ikke kan se.

Forfatteren til brevet til hebræere fortsætter: ,,I tro fatter vi, at verden er blevet skabt ved Guds ord, så det synlige blev til af det, vi ikke kan se." (Heb. 11:3) Tro bliver her beskrevet som det, at man tror, eller er overbevist om, at verden blev skabt ved Guds ord. Der kan ikke fremstilles nogen vidneskab, der kan bevise rigtigheden af denne kendsgerning, men troen giver os en viden om, at det vi ser i jordens og hele naturens vidundere, blev skabt af Gud. Det er fuldtud så rimeligt at tro på en usynlig Gud, på en bogstavelig opstandelse eller på de mirakuløse ting i forbindelse med det åndelige, som det er at tro på nogle af opdagelserne inden for fysikken. Troen er det primære redskab indenfor religionens område, ganske ligesom troen også er videnskabsmandens våben.

Under sin jordiske mission forklarede Kristus, hvordan man kunne komme til kundskab om sandheden om Gud. Han sagde: ,,Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget." (Joh. 7:17) Mesteren forklarede os også Faderens vilje og det store bud på denne måde:

,,Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind." (Matt. 22:37) De, der bestræber sig på at gøre Guds vilje og holde hans bud, vil modtage personlig åbenbaring om guddommeligheden af Herrens værk, da han bar vidnesbyrd om Faderen.

Til dem, der ønsker at komme til forståelse om disse ting, forklarede Jakob, hvordan de kunne opnå dette: ,,Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet." (Jakobs Briev 1:5) Det fremgår ikke, at Jakob talte om en eksakt viden i videnskabelig forstand; snarere henviste han til den åbenbaring, der kommer fra det høje som svar på menneskenes spørgsmål, når de oprigtigt beder i overensstemmelse med dette skriftsted.

Lyt nøje til Herrens ord: ,,Jeg, Herren, er barmhjertig og nådig mod dem, der frygter mig, og jeg finder behag i at ære dem, som tjener mig i retfærdighed og i sandhed til enden.

Stor skal deres løn være og evig deres herlighed:

Og dem vil jeg åbenbare alle hemmeligheder, ja, alle mit riges hemmeligheder, som har været skjult fra tidens begyndelse; og i kommende tider vil jeg kundgøre dem min velbehagelige vilje angående alt, hvad der hører mit rige til.

Ja, endog evighedens undere skal de skue, og jeg skal vise dem det tilkommende, ja, hvad der skal ske i mange slægtled.

Deres visdom skal være stor, og deres forstand nå til himlen; og for dem skal de vises visdom forgå, og de kloges forstand blive til intet.

Thi jeg vil oplyse dem med min ånd, og gennem min kraft skal jeg tilkendegive dem min viljes hemmeligheder, ja, det, som intet øje har set eller øre hørt, og som ikke er kommet ind i noget menneskes hjerte." (L.&P. 76:5-10)

Her har vi altså formelen for vor søgen efter Gud, og de redskaber vi kan bruge dertil: tro, kærlighed og bøn. Videnskaben har udrettet vidunderlige ting for menneskene, men den kan ikke udrette de ting for dem, som de selv må gøre; og den vigtigste af disse ting er at skaffe sig viden om Guds eksistens. Det er ikke nogen let opgave; arbejdet er ikke let; men som Herren sagde: ,,Stor skal deres løn være og evig deres herlighed." (L.&P. 76:6)

Jeg er fuldt og fast overbevist om, at Gud virkelig eksisterer — at han lever. Han er vor himmelske Fader, og vi er hans åndelige børn. Han skabte himmelen og jorden og alle ting på jorden, og han er ophavsmanden til de evige love, som universet regeres efter. Disse love bliver opdaget lidt efter lidt, efterhånden som mennesket fortsætter sin søgen, men de har altid eksisteret og vil altid forblive uforandrede. Jeg bærer dette vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn, vor Frelser og Forløser, idet han bragte sit soningsoffer, for at alle mennesker kunne få evigt liv. Må Herren velsigne os med ønsket om at stræbe opefter mod det åndelige; at kende Gud, at finde ham og at være fast besluttet på at tjene ham og holde hans bud. Dette er min ydmyge bøn i Jesu Kristi. Amen.

Forrådsnyt fra hjælpeforeningen i Københavns stav

Alaska surdejg

5 dl mel — 5 dl varmt vand — 1 pk tørgær

Bland ingredienserne og rør godt. Anbringes et lunt sted eller i et lukket skab natten over. Anbring næste morgen 1¼ dl af dejgen i et skoldet ½ l glas med tæt låg og gem dette i køleskabet eller andet køligt sted til fremtidigt brug. Dette er surdejg — „igangsætteren". Den tiloversblevne dejg kan straks bruges til pandekager, vafler, muffins, brød eller kage. Når igangsætteren igen skal bruges, anbringes den i et mellemstort dejgfad. Tilsæt 5 dl mælk og 5 dl mel. Rør godt og lad hæve natten over. Næste morgen er dejgen ½ gang så stor og dækket med luftbobler. Den har en dejlig gæragtig duft. Sæt igen 1¼ dl tilside i køleskabet til næste gang.

Surdejg vafler

1 tsk salt — 1 spsk sukker — 1 tsk natron — 2 æg — ½ dl smeltet margarine

Tag igangsætteren, tilsæt 5 dl mælk og 5 dl mel, må gerne være lidt tykkere så tilsæt lidt mere mel. Hæver 6-8 timer. Stil den sædvanlige portion (1¼ dl) tilside. Tilsæt æg og de tørre ingredienser og bland godt. Tilsæt den smeltede marg. lige inden bagningen.

Surdejg muffins

3¾ dl fuldkornsmel — 1¼ dl sukker — 1 tsk natron — 2½ dl rosiner (kan udelades) — 1 dl smeltet margarine

Sædvanlig fremgangsmåde. Sigt de tørre ingredienser ned i en skål. Lav en fordybning i midten. Bland æg og marg. godt i dejgen. Hæd dette i fordybningen og rør kun så meget at melet bliver fugtigt. Fyld formene ¾. Bages ved 190° i 30—35 min. Nok til 12 muffins.

Surdejg brød

10 dl sigtet mel (eller mere) — 2 spsk sukker — 1 tsk salt — 2 spsk margarine — ¼ tsk natron — 1 eller 2 æg

Sædvanlig fremgangsmåde. Sigt de tørre ingredienser i en skål, lav en fordybning i midten. Tilsæt margarine og bland godt. Tilsæt de piskede æg. Hæld det ned i fordybningen i melet. Kom yderligere mel i, så dejgen slipper under æltning. Æltes på bord i ca. 10 min. Kom det i en smurt skål og lad det hæve lunt i 2—4 timer eller til dobbelt størrelse. Opløs den ¼ tsk natron i en spsk varmt vand og tilsæt det. Ælt omhyggeligt. Formes til brød og efterhæves. Bages ved 190° i 50—60 min.

Surdejg chokoladekage

1¼ dl igangsætter — 2½ dl mælk — 3¾ dl mel

Bland og lad stå lunt i 2—3 timer, indtil den bobler og dufter af sur mælk.

2½ dl sukker — 1 dl margarine — ½ tsk salt — 1 tsk vanilla — 1 tsk kanel — 1½ tsk natron — 2 æg — 3 terninger smeltet chokolade

Pisk margarine, sukker, smagsstoffer, salt og natron. Tilsæt 1 æg ad gangen. Pisk godt for hvert æg. Bland dette og den smeltede chokolade med surdejgen. Pisk ved lav hastighed til det er blandet. Hældes i en stor form. Bages ved 175° i 25 min. eller længere. Afkøl og glasér efter behag.

Og da ikke alle har tro, så søg med flid og lær hinanden visdoms ord; ja, søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro.

(L&P 88:118)

I den første uge i Seminar-året 1974-75 gik en af opgaverne ud på, at man skulle give en beskrivelse af sig felv. Her er et af resultaterne.

Kvinde . . .

Hvem er hun kvinden derinde?
er hun mon nem at finde?
ikke altid, men lad os prøve at kikke

Tre børn har hun skænket livet
en ting der kan synes givet, javel
Hendes mand hun elsker,
ja, som selve livet
Et vidunderligt liv der blev hende givet
men ikke altid hun tænkte derpå
og så gik hendes hverdag „Så som så“

Hvor kom hun fra denne ukendte kvinde?
er der mon en historie at finde?
Åh jo, der er, skønt ganske simpel . . .

Forældre der er, og de to sammen
fire børn opdrog til både sorg
og fryd og gammen
Som Kristne børn betragtet af alle
men nogle er „Udvalgt“ og andre er „Kaldet“
Een af de fire fulgte den vej, hvorfra
så mange er faldet.

Med denne, sin tro, som et kostbart smykke
hun fandt den mand der blev hendes,
og hendes store lykke.

Se nu begynder vi hende at kende
men der er endnu et blad at vende
et blad . . . ja, en bog på mange sider
for hendes sind og tanke er med
store vider.
Hun rolig er . . . på den ene side
men noget nervøs og bange på bunden
dette hendes modstridende sind
har voldt sorg og „Svide“
men nu hun ro'en og lykken har funden.

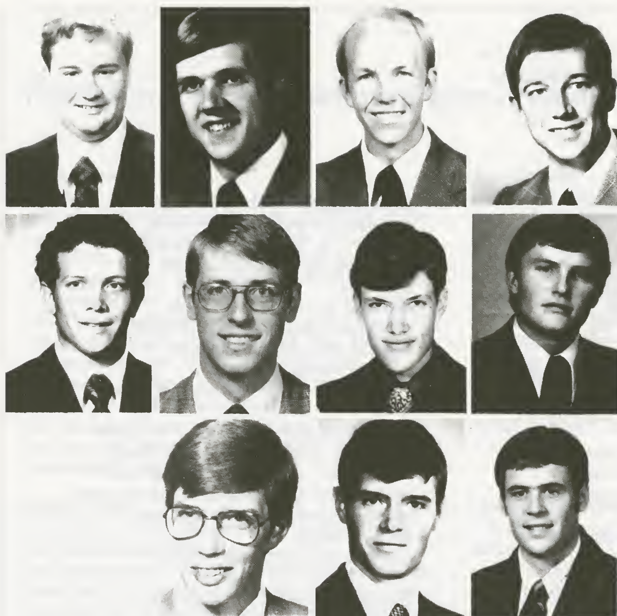
Hun med sin elskede gennem livet danser
til hverdag og fest gid aldrig det standser
som arbejde, javist, men også af glæden
over alle ansvar der blev givet sammen med
talenter, som hun med flid bestræber
sig på at bruge
til glæde og gavn for alle derude

I hendes liv, hendes sind og tanker
prøver hun at virke for andre.

Hvem er hun hun kvinden derinde?
VAR hun til at finde ??? . . .

JE
September 1974

Dåb (Baptisme)
AARHUS: 21. december 1974
Sara Ane Eigilsen døbt af ældste Steven Douglas Larsen, håndspålæggelse af ældste Gerald Stephen Wight.
Erik Ryttersgaard døbt af ældste Steve Don Christensen, håndspålæggelse af ældste Mark A. Sørensen.
AARHUS: 4. januar 1975
Birgitte Naussumgaak Lybert døbt af ældste Steven Douglas Larsen, håndspålæggelse af ældste Gerald Wight.
SKIVE: 14. december 1974
Else Jenny Jensen Christensen døbt af br. Kim T. Hvistendahl, håndspålæggelse af br. Kim T. Hvistendahl.
ODENSE/SØNDERBORG: 23. november 1974
Gerda Nielsen døbt af ældste Richard Keith Tucker, håndspålæggelse af ældste Michael Don Johnson.
Betina Østerlund Larsen døpt af ældste Michael Don Johnson, håndspålæggelse af br. Aage Pedersen.
VELSIGNELSER (Blessings)
HORSENS: 5. januar 1975
Ebbe Rosenkildes og Kirsten Agnete Bjørns søn **Knud Erik Bjørn Rosenkilde** velsignet af sin fader.
SKIVE: 5. januar 1975
Robert Erling H. Christensens og Else Jenny Borrits søn **Niels Jørgen Christensen** velsignet af br. Rasmus L. Jensen.
Robert Erling H. Christensens og Else Jenny Borrits datter **Ingelise Christensen** velsignet af br. Rasmus L. Jensen.
LILLEBÆLT: 5. januar 1975
Ove Nielsens og Hansine Charlotte Marie Langes søn **Frank Nielsen** velsignet af br. Hans J. Sørensen.
ORDINATIONER (Ordinations)
SKIVE: 29. september 1974
Leif Overvad Andersen ordineret til ældste af br. Axel Overvad Andersen.
AARHUS: 22. december 1974
Erik Ryttersgaard ordineret til præst af br. Benny Peter Jensen.
DØDE (Dead)
AALBORG: 9. december 1974
Elna Margarethe Madsen

MISSION
Følgende missionærer er ankommet til Den danske Mission den 12. december 1975.

Steven Leon Coats fra Santa Rosa, California.

Steven James Hallmark fra Boise, Idaho.

Paul Skidmore Macfarlane fra Salt Lake City, Utah.

Kenneth Blaine Williams fra Winnipeg, Manitoba, Canada.

den 9. januar 1975:

Mark Lane Adamson fra Sterling, Idaho

Charles W. Johnson fra Marquette, Michigan

Evan Carl Ricks fra Salt Lake City, Utah

den 7. februar 1975:

Larry Rupp Hintze fra Salt Lake City, Utah

William Dennis Johns fra Salt Lake City, Utah

Jefferey L. Larsen fra Parker, Idaho

Eugene Charles McDonald fra Kaysville, Utah

DØDE

Københavns 1. ward

Helga Rasmussen afgået ved døden den 1. februar 1975

Olga Ellen Blicher Mortensen afgået ved døden den 9. februar 1975

Odense

Emilie Jensine Andersen afgået ved døden den 1. marts 1974

Centrum Jylland

Karen Mary Edith Leth afgået ved døden den 30. januar 1975

Aarhus

Asta Kjaer Christensen afgået ved døden den 3. februar 1975

Randers

Kirstine Elisabeth Christensen afgået ved døden den 6. januar 1974

DÅB

Randers: 7. september 1974

Vibeke Larsen døbt af ældste Robert Thorpe, håndspålæggelse af ældste Mark Richards

Odense: 8. februar 1975

Dángio Stephanie Noel døpt af ældste Graig Normann Barrick, håndspålæggelse af ældste Steven Howard Tolley

Lillebælt: 1. februar 1975

Pia Christiansen døbt af br. Gudmund B. Madsen, håndspålæggelse af br. Gudmund B. Madsen

Kirsten Maria B. Madsen døbt af br. Gudmund B. Madsen, håndspålæggelse af br. Gudmund B. Madsen

Esbjerg: 8. februar

Vivi Darlene Pedersen døbt af br. Knud Søltoft Holmboe, håndspålæggelse af Michael Francis Meyerson

Johnny Olfert Pedersen døbt af Michael Francis Meyerson, håndspålæggelse af Brent Lvle Larson

Tove Betina Pedersen døbt af Michael Francis Meyerson, håndspålæggelse af Brent Lyle Larson

Alex Bang døbt af br. Knud Søltoft Holmboe, håndspålæggelse af Michael Francis Meyerson

Københavns 1. ward:

Mauricette Madeleine Nielsen døbt den 4. januar 1975

Jørgen Frederik Madsen døbt den 1. februar 1975

Jens Jensen døbt den 8. februar 1975

Steen Palle Petersen døbt af sin fader Jørn Petersen den 24. januar 1975

VELSIGNELSER

Frederikshavn: 1. januar 1975

Carlo Gjerlufsen Poulsens og Gerda Gail Graziers søn **Steen Poulsen** velsignet af br. Herbert Ludwig

Odense: 2. februar 1975

Karl Ove Ilskov Nielsens og Inge Karin Reinhardts datter Andrea Reinhardt Ilskov Nielsen velsignet af sin fader.

Desinfektion af hvede med tøris

Til 50 kg hvede bruges 2,5 kg tøris. Tørisen knuses og lægges i bunden af beholderen. Hveden fyldes i og det står i 30 min. Sæt låget lufttæt på. Vær opmærksom på, om låget buler opad. Det lettes da, og luften slippes ud. Låget lukkes igen lufttæt.

Opbevaring af hvede uden tøris

Hveden skal først og fremmest opbevares koldt! Opbevarer man hvede i sække eller beholdere uden tøris, kan man f.eks. tage et par håndfulde laurbærblade til 50 kg korn, knuse dem i hånden og blande dem i kornet. Man kan også tage en avis, kramme siderne sammen og lægge dem ovenpå kornet. Det er laurbærbladenes og trykswærtens stærke lugt, som vil holde smådyr ude.
Opbevarer man kornet i plasticbeholdere, kan man, for at hindre at det bliver fugtigt, blande salt imellem. Saltet sigtes nemt fra, før kornet kværnes.

Nem og dejlig linseret

250 gr. linser sættes i blød et døgn og koges i samme vand med et hakket løg og salt, til de er møre. På en pande svitses 1 tsk. karry i en god klat smør og tilsættes 1 hakket løg. Linserne hældes ned i panden og snurrer 5–10 min. De brænder nemt på!
Har man så ovenstående rugbrød + smør eller en god margarine i huset, er middagsmaden reddet, hvis familien da ikke er meget krævende eller kræsen.

Nemt rugbrød

50 g gær, 6 dl håndvarmt vand, 2 dl kærnemælk, 1 spsk. salt, 1 spsk. sirup, 250 g hvedemel, 800-900 g groft rugmel (fra Irma).
Rør gær, vand, kærnemælk, salt og sirup sammen. Rør hvedemel i og derefter rugmel, så meget dejen kan tage. (Gør ikke dejen for fast, ælt med „let hånd", så er dejen meget nem at behandle. Ælt den grundigt og del den til to velsmurte forme; dæk dem til og stil dejen til hævning, ca. ½ time. Prik med en tynd strikkepind huller gennem den hævede dej, smør med smeltet smør og bag ved knap 200° i ca. 1 time. (Eller begynd med 180° og øg varmen det sidste kvarter. Dette brød skal helst ligge til dagen efter, inden man skærer af det. Hvis man oppbevarer det i plastikpose i køleskabet, kan det nemt holde sig i 14 dage – hvis det da ikke bliver spist forinden. Husk, at man får flest skiver, når man skærer dem tynde (det er en gammel vittighed meddeler Statens Husholdningsråd!!!). Anvend en *meget* skarp kniv – *ikke* en brødsav.

Linsepostej

1 dl linser, ½ æg, 1-1½ dl fløde, salt (havsalt), sellerisalt, evtl. et lille laurbærblad, løg og allehånde eft. smag.
Linserne sættes i blød natten over, koges møre, moses gennem en fin sigte (det er hurtigere, men ikke så fint, gennem hakkemaskinen) – vandet sies fra. Det øvrige blandes i og farsen krydres. Med 1½ dl fløde vil postejen blive „smørebar". En god idé er, hvis man har en rest god sovs, da at anvende den i stedet for fløde. Bages i ovnen ca. 25. min. ved knap 200° grader – kan også koges i vandbad.
Denne postej kan man selvfølgelig variere med de krydderier, man synes bedst om, men pas på, for linser er i sig selv noget krydrede.

ORDINATIONER
Odense: 23. februar 1975
Kurt Dybvang Balazs ordineret til diakon af br. Istvan Balazs

Frederikshavn: 12. januar 1975
Erik Holm Larsen ordineret til diakon af br. Tage Holm Larsen

Københavns 1. ward: 2. februar 1975
Rikard Jørgen Nielsen ordineret til diakon af br. Jørgen Otto Nielsen
Jørgen Frederik Madsen ordineret til præst af br. Johan Stenholm Koch
Jens Jensen ordineret til præst af br. Poul Poulsen

BRYLLUP
Lillebælt: 6. april 1974
Broder **Vilhelm Hansen** viet til str. **Erna Sams** af missionspræsident Grant R. Ibsen.

At læse uden at tænke
har ingen værdi.
Ordsprog